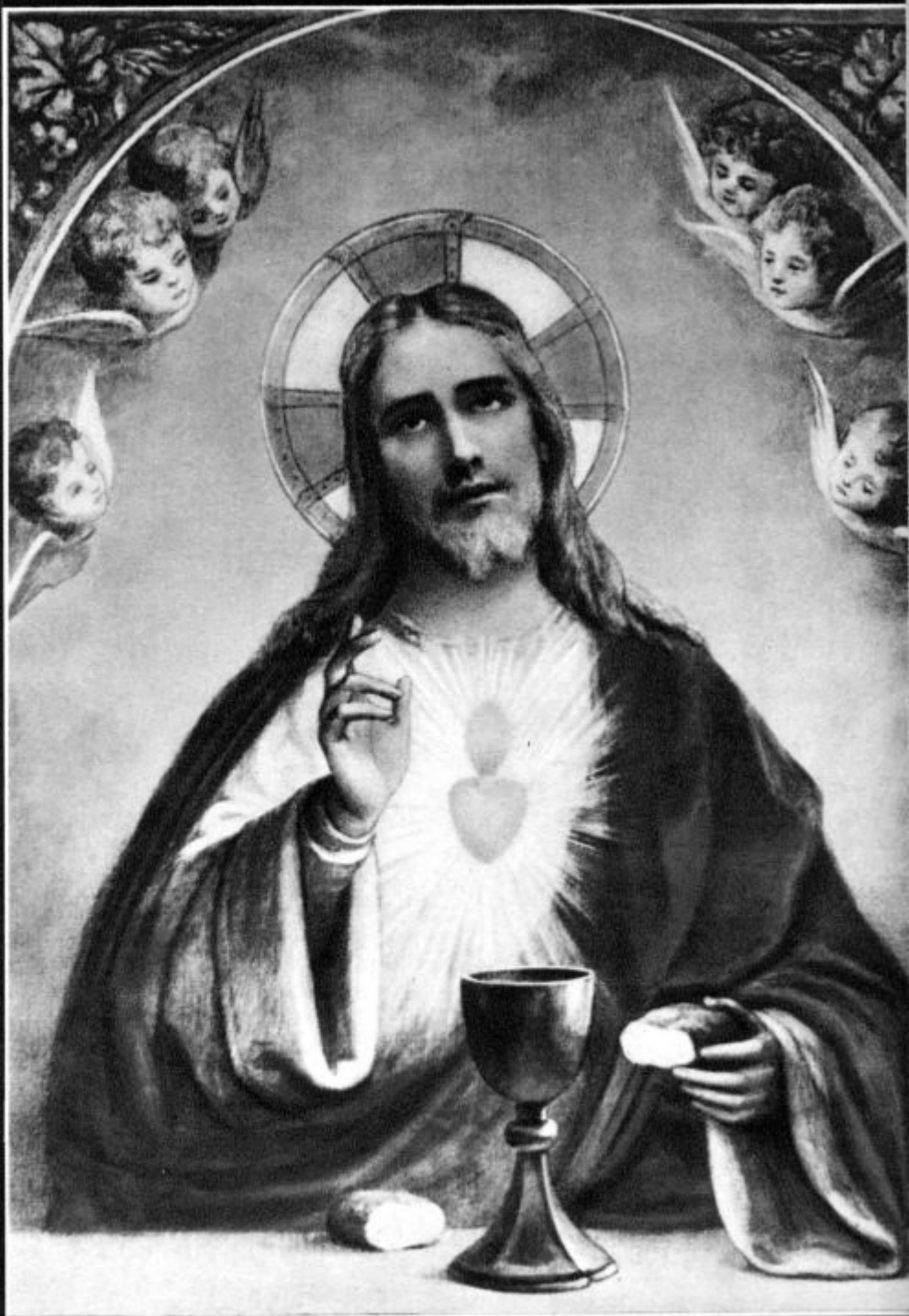

Junij
1940

Bogoljub

Jezus da Petru rhorvno oblast

B * O * G * O * L * J * U * B

JUNIJ

XXXVIII. LETNIK

1940

Več srca!

Pred štirimi leti sem videl v ljubljanskem gledališču igro »Prva legija«, ki v njej nastopajo trije zelo nesrečni možje. Vsi trije so prav učeni in na moč razumni, a vendar zdvajajo nad seboj in mislijo, da ni več rešnje poti; ves razum jim nič ne pomaga. Pride pa daleč z vzhoda misijonar in prinese s seboj gorke čuteče srce, ki se zna usmiliti vsakega izmed njih. Ko so vsi prepričani, da nikjer ni izhoda, izjavi izkušeni mož tako zgovorno: »Malo več srca, pa se bo vse uredilo!« In res se mu to hitro posreči.

Ko sem preudarjal, kaj bi za junij napisal, mi je prišla na misel ta zgodba in mi je bilo, kakor da mi Jezus sam govori: »Malo več srca, pa se bo vse uredilo!«

Res, v juniju Jezus bolj ko drugekrat kaže na svoje srce in nam govori: »Glejte srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!« Kdo bi mislil: »To se kar tako reče, to je prazna beseda.« Ne, in stokrat ne! Samo spomnimo se, kako je bilo takrat, ko se je češčenje Srca Jezusovega začelo, pred 250 leti.

V Evropi se je v tistih časih širil tako imenovani racionalizem, ali po slovensko povedano malikovanje razuma; zakaj razum se pravi po latinsko »ratio«, odtod tudi beseda računati. Te vrste ljudje, malikovalci razuma, so približno tako govorili: Razum, to je vse, srce je pa bolj

ženska zadeva. Ali če je Hamlet dognal: Slabost, ime ti je ženska, bi bil lahko tudi rekel: Srcé, ime ti je ženska.

V letih svetovne gospodarske krize smo v časopisih skoraj vsak dan brali besedo »racionalizirati«. Na primer: V tej in tej tovarni so obratovanje racionalizirali. To se pravi po naše: Uvedli so nove stroje in uredili proizvodnjo tako razumno, da je sedaj namesto sto delavcev treba le deset rok. Pridržani delavci seveda zato ne bodo imeli večje plače, odpuščeni pa naj sami gledajo, da se pribore do drugega kruha. Že na tem zgledu se vidi, da je razumarstvo (racionalizem) brezsrčno, da le hladno in sebično računa in brez ljubezni gospoduje.

Že iz tega pa tudi lahko vsak sklepa, kako velikega pomena bi bilo, če bi vsi katoličani res častili Srce Jezusovo. Zakaj Jezus sam kaže na svoje srce in nam govori: O človek, ne pozabi, da sem ti ustvaril tudi srce. Ne boj se za svoj hladno, sebično računajoči razum! V mojem srcu so vsi zakladi modrosti in vednosti; a predvsem je to srce žareče ognjišče ljubezni, posoda ljubezni in pravice, dobrote in ljubezni polno.

Preudari samo to, da si je moje srce izmislilo presveto Evharistijo. Res, ta misel se ni rodila v glavi, ampak v srcu; glava sama bi je ne mogla navdah-

*Sveta Gemma Galgani,
prišeta med svele dne 2. maja 1940.*

*Sveta Marija Eofrazija Pelletier,
prišeta med svetnike 2. maja 1940.*

niti, srce pa ima svoje misli, svoj razum, zakaj srce je ljubezen!

Zato tudi ti, ko imaš opravka z ljudmi, ne smeš ravnati samo po tem, kar ti narekuje razum, ampak moraš dati besedo tudi svojemu srcu.

»Z vso skrbnostjo varuj svoje srce, zakaj iz njega izvira življenje« (Preg 4, 23).

K preroku Elizeju je prišla mati, ki ji je pravkar umrl sinček edinček. Mož božji je najprej poslal služabnika Giezija, da bi dečka oživil. Giezi je takole poskusil: Najprej je govoril skrivnostne besede, nato pa je z močnim glasom zaklical, naj se zbudi, a mrliček se ni zbudil. Slednjič je položil dečku na obraz palico, a ni bilo ne glasu ne občutka.

Elizej je pa storil drugače. Najprej se je globoko sklonil nadenj, nato pa je na njegovo mrzlo srce pritisnil svoje gorko srce. Ko se je to zgodilo, je mrliček odprl oči in usta, srce se mu je ogrelo in je spet zaživel.

Če si ti oče ali mati, gospodar ali gospodinja, učitelj ali vzgojitelj, uradnik ali delavec ali sploh človek, ki hočeš drugega za Boga pridobiti, glej, tako se to naredi! Ne pomaga veliko govoriti ali celo vpiti nad duševnim mrličem; največkrat bo še kar naprej mižal. Tudi palica grešnika vselej ne zbudi, namreč takrat ne, kadar z Belcebubom izganjaš hude duhove.

Če hočeš res kaj doseči, se moraš nad duševnega mrtveca skloniti ali, kakor govori Sv. pismo, skriviti. Moraš se ponizati in se mu resnično približati, skušati ga razumeti. Svoje srce moraš razvneti na žarečem ognjišču ljubezni Gospodove, potem pa ga kakor prerok Elizej pritisniti na mrzlo, mrtvo srce.

A kako vse drugače ravnamo! Tako čudno razumni, racionalizirani smo, kakor da imamo dve glavi, srca pa sploh ne. Za drugo, še bolj kakor za prvo svetovno vojno velja Cankarjeva podoba iz sanj: »Vsem sijje to majsko solnce, čmrlju in mravljinu, senicam in ščinkovcem, praproti in šmarnicam, hrastom, smrekam in borovcem, vsem božjim stvarjem, le človeku ne, človeku, ki ima dušo, razum in voljo, le srca ne.«

Toda rekli boste: »Če je tako, če naj imam samo srce, potem se moram razumu odpovedati in biti neumen.« Nikakor ne. V japonski igri »Praznik cvetočih češenj« nastopi deček, ki ima silno blago srce. Učitelj ga hoče preskusiti, če ima tudi kaj razuma, zato mu pravi: »Ali znaš kaj računati? Fant mu odgovori: Dva morilca in dva roparja so štirje zločinci. En požrtvovalen junak je pa tisoč junakov. To se pravi: Dvakrat dve je navadno štiri, en sam človek je pa večkrat toliko kakor tisoč ljudi, posebno če ima v srcu za tisoč drugih ljubezni. To ve marsikatero po-

šteno dekle, ki bi potrebovala 30.000 dinarjev dote, ima jih pa le 3000.

To je razlika med razumom in srcem. Razum govori: Ena je ena, srce pa pravi, da je ena lahko tudi sto. Če ne verjamete, vprašajte Jezusovo srce: »Povem vam, da bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad 99 pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore.« To je božje računstvo!

Azteki v Ameriki so imeli strašen verski običaj. Kadar so darovali svojemu bojnemu bogu Vicilopocutliju, je veliki duhovnik pripel mladega bojvnika vznak na daritveno tnalno, razklenil z žrtvenim nožem dve rebri in jih pripognil, da sta zaječali. Nato je segel s krvavo roko v

rano, iztrgal iz nje z enim samim sunkom trepetajoče srce in ga dvignil proti vzhajajočemu soncu.

Strahotna poganska zabloda! A vendar zraven tudi zrnice resnice, da je človek to, kar je njegovo srce, zakaj srce je ljubezen, »če pa ljubezni nimam, nisem nič«. Ali bi naše srce preneslo žarke vzhajajočega sonca?

Zato Jezusa prav lepo prosimo: »Gospod, upodobi moje srce po svojem Srcu! Uči me gledati vsakega človeka tako, kakor ga ti gledaš. Ti ga gledaš s presvetim, božjim srcem, o da bi ga jaz vsaj s srcem! In to mi dopovej, da ljudje niso mrtve številke, ampak neizrekljive vrednote.

Jos. Šimenc.

Zveličarjevo Srce

*Grenka je življenjska pot,
polna stisk in polna zmot.
Znotraj ostra vest nas zbada,
naše rame križ teži.
Mrkla negotovost vlada,
svet v bridkosti ves ječi.*

*V dneh bridkosti in gorjá,
ko sovraštva srd divja —
nam ljubezni sonce sveti
iz preblagega Srca.
K njemu hočemo hiteti,
da nas reši vsega zla.*

*Ze odplul je lepi maj.
Spet odprt je na stežaj
rožni mesec, ki naj dviga
našo vnemo za Boga
in ljubezen našo vžiga
do ljubečega Srca.*

R.

Vélika obljava

Med obljubami, ki jih je presv. Srce Jezusovo dalo sv. Marjeti Alakoški, je tudi dvanajsta, ali kakor pravimo »Vélika obljava«: »Tistim, ki bodo zapored devet prvih petkov pobožno prejeli sveto obhajilo, bom podelil milost spokorne in srečne smrti.«

Tako nekaj veselega in tolažilnega more samo neskončno ljubeče Srce Jezusovo ponuditi. Ali ni ta obljava nedopovedljivo polna tolažbe in zaupanja!? Gospod obljublja srečno zadnjo uro!

Kdo pa srečno umrje? Ali tisti, ki izdihne brez telesnih bolečin, ko ga n. pr. zadene srčna kap? Ni govora o tem. V mislih imamo dušo, ki je poklicana ob smrti pred vseved-

nega božjega Sodnika. Srečno umrje, kdor je v tem odločilnem trenutku vsaj brez vsakega smrtnege greha, torej v stanu posvečujoče milosti božje.

Za srečno smrt se pripravimo z vrednim prejemom svetih zakramentov. In to nam zagotavlja pobožnost devetih prvih petkov na čast presv. Srcu Jezusovemu. Vélika obljava obsega srečo vrednega prejema svetih zakramentov na zadnjo uro. Med te zakramente spada predvsem skesana in odkritosrčna spoved in pobožno sveto obhajilo (sveta popotnica). Ako to ni mogoče, bo prejel častilec presv. Srca Jezusovega po pobožnosti deveterih prvih petkov vsaj zakrament s. v. m a z i l j e n j a (poslednjega olja). V tem

zakramentu se izredno odpuste tudi smrtni grehi: kadar se namreč bolnik ne more spovedati, pa se grehov resnično kesa in ima vsaj manj popolni (nepopolni) kes, t. j. če se smrtnih grehov kesa zato, ker je z grehom zgubil nebesa in si zaslužil božje kazni.

Tudi bolnik, ki je med maziljenjem v nezavesti, prejme odpuščenje grehov, če se jih je poprej kesal.

Ako bi zaradi katerega koli vzroka bolnik, ki je v življenju opravil pobožnost devetih petkov, ne mogel prejeti ne zakramenta sv. pokore, ne svetega maziljenja, bo po »Veliki obljubi« zadobil milost, da se bo kesal svojih grehov s popolnim kesom. S popolnim kesanjem namreč zadobimo odpuščenje grehov takoj, ko ga obudimo.

Kdaj je nadnaravno kesanje popolno, nam razloži Katekizem, ki pravi: Nadnaravno kesanje je popolno, če se grešnik kesa zato, ker greh žali Boga, ki je neskončno popoln in vse ljubezni vreden; ali če se kesa, ker je zaradi greha Jezus Kristus trpel in umrl.

Besedilo »kesanja«, kakor se ga uči naša mladina pri krščanskem nauku po šolah, je v drugi polovici sestavljeno tako, da človeku nudi možnost in pomoč za popolno kesanje, če niso besede brez premisleka in brez srca izgovorjene. Tisti del kesanja se glasi: »... posebno pa mi je žal, ker sem razžalil tebe, ki si moj najboljši Oče in vse ljubezni vreden.«

(Milost popolnega kesanja je dragocen dar božji, zato moramo tudi sicer zanjo večkrat prositi. Tudi je koristno, da skušamo popolno kesanje vsak večer obuditi.)

Pa povrnimo se k nauku o pobožnosti deveterih prvih petkov.

Kaj ti je storiti, da boš dosegel obljubljeno milost srečne smrti?

Prejeti moraš devet prvih petkov sv. obhajilo v posvečujoči milosti s trdno voljo, varovati se greha in krščansko živeti. Ta obhajila so zadoščevalna, ker ima vsak prvi petek znak in namen zadoščevanja presvetemu Srcu Jezusovemu, in ker je hotel božji Zveličar z »Veliko obljubo« dati le pomoček, da se pobožnost prvih petkov kar najbolj razširi.

Zadoščevalno obhajilo devetih petkov se mora prejemati v prav ob petkih nepretrgano. Noben prvi petek ne sme izostati. Če se kdaj izpusti, se mora znova začeti. (Le veliki petek dela izjemo.)

Kaj torej obljublja Gospod za pobožnost deveterih petkov?

Nekaj prav velikega: milost, da bodo tisti, ki jo opravijo, spokorno in srečno umrli.

Napak bi pa bilo, če bi kdo govoril ali mislil: Dobro, opravil bom devet prvih petkov, potem se pa lahko vdam grehu, ko bom imel pravico do milosti »Velike obljube«. Kdor bi tako govoril, bi kazal, da nima pravega pojma o zakramentu sv. pokore; saj bi moral vedeti, da je odpuščenje prejšnjih grehov navezано na pogoj trdnega sklepa poboljšanja. Hkrati bi pa tak človek predrzno grešil na milost Sv. Duha.

Kdor opravlja to pobožnost, naj sklene, da hoče prejeti zadoščevalno sv. obhajilo s tako ljubeznijo, gorečnostjo in pobožnostjo, kot je to storila sv. Marjeta.

Pobožnost ta ni še dovolj znana, zato bi bilo prav, da bi jo gg. katehetje v šoli večkrat priporočali. Za mladino bo to namoč koristno.

Pridite ob prvih petkih k meni, pridite! — Ta klic pa prihaja iz plamtečega Srca Jezusovega do vseh, prav do vseh. R—v.

Zapovedi božje — pa brezbožna gesla

Stara stvar — zapovedi božje! Vedno enake, nespremenljive, nič drugačne za moderne čase, ali za izobražene ljudi, ali za gospodarske krize, neodjenljive za posebne naloge tega ali onega naroda, ne ustrezajoč temu modrišanu, onemu umetniku, narodnemu voditelju ... kratko in malo: tisoč in tisočletne zapovedi, v kamen in bron napisane z božjim prstom in še enkrat podpisane in zapečatenene s krvjo Sina božjega, da bi nihče ne dvomil o njih neminljivi veljavi.

Tako je deset zapovedi dal Bog Oče na Sinajski gori. Prišel je k Mozesu v gostem oblaku. Pričelo je grmeti in se bliskati; trom-

ba je močno zabučala, da je vztrepetalo izvoljeno ljudstvo, gora Sinaj pa se je kadila, zato ker je Gospod stopil nanjo v ognju, in se je silno tresla. Tedaj je Bog govoril vse te besede:

»Jaz sem Gospod, tvoj Bog. Ne imenuj drugih bogov poleg mene!

Ne skruni imena Gospoda, svojega Boga! Pomni, da boš posvečeval sobotni (Gospodov) dan!

Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel v deželi, ki ti jo da Gospod, tvoj Bog!

Ne ubijaj!

Ne prešuštvuj!

Ne kradi!

Ne govori krivega pričevanja
zoper svojega bližnjega!

Ne želi svojega bližnjega žene
ne hlapca ne vola ne osla ne ni-
česar, kar je tvojega bližnjega!
(2 Moz 19. 20. pogl.)

Pomen božje postave.

Te zapovedi so kratke, preproste, jasne, vsakomur umljive, otroku, učnjaku, nič dvoumne; določno povedo, kaj moraš in kaj ne smeš, ti in jaz in sleherni človek. Ne poznajo izgovorov, ne dopuščajo izjem, ne obračajo se le na to, ono ljudstvo, samo na začetek sveta, na en ali drugi stan. Ne! Vežejo vsakega človeka, vse ljudi, pri vsakem delu, v vsaki misli, želji, v vsem, kar spada v umno in svobodno človekovo življenje in delovanje.

Veljajo pa tako brezpogojno zastran tega, ker je na njih zgrajen ves božji in človeški red. Priznajajo Bogu pravice in lastnosti božje, češčenje in najvišje gospostvo, vrhovno oblast v nebesih in na zemlji. Človeka pa silijo, da ima v Boga vero, upanje, da Boga ljubi in časti. Varujejo nedotakljivo svetost troedinega Boga, spoštovanje njegovega svetega imena. Da pa človek na svetost in gospostvo božje ne pozabi, ga opominja nedelja, da je dolžan opustiti hlapčevska dela in se udeležiti službe božje.

Bog je sama svetost, edina najvišja oblast, vir vse modrosti; vsemogočnost, dobrota in ljubezen sama. Delo njegovo pa je svet in človek na njem. Zato na svetu in v življenju človeka ne more biti pravega reda, ako ni vrhunec in krona tega reda troedini Bog. Sveta si brez Boga ne moremo razložiti in človekovo življenje brez Boga nima pravega smisla. V luči Boga in njegovih zapovedi, ki brez izjeme terjajo »Dajte Bogu, kar je božjega«, pa je svet tako modro, lepo, čudovito delo božje in človek na zemlji v rokah predbrega nebeškega Očeta.

Božje jamstvo in varstvo.

Najprej jamčijo božje zapovedi (1—3 zap.) Bogu njegove pravice. Takoj za Bogom pa človeku (4—5 zap.), ki je zares podoba božja, posinovljenec božji in dedič nebeškega kraljestva, ustvarjen zato, da uživa dobroto in ljubezen

*Sv. Eufrazija in sv. Gemma
na dan kanonizacije v baziliki sv. Petra v Rimu.*

svojega Očeta. To je tisti nadnaravni namen, ki ga človek dosega, ako se ravna po prvih treh božjih zapovedih. S tem se dvigne v nadnaravni red, da ne živi le za telo, ampak tudi za dušo, da ne spoznava le svojih stvari in kar je na svetu, ampak da umeva tudi Boga in njegova dela, da se ne zadovolji le s telesno hrano in svetnim blagrom, marveč da hrepeni po podobnosti z Bogom in njegovi milosti, da se krasi s krepostmi in dobrimi deli. Služba Bogu je za človeka kraljevska pot življenja.

Človek pa živi tudi v naravnem redu, v katerem ima ta namen, da doseže srečo na zemlji, da skrbi za blagor svojega telesa, da razvije darove svojega uma in srca in se veseli spoznanja resnice, uživa lepoto, se spopolnjuje v delih ljubezni in dobrote. In spet so zapovedi božje, ki mu budijo vsa dobra nagnjenja in ga usposobijo za plemenita dela pa hkrati tudi varujejo, da ne zabloudi v slaba dejanja in osebno propast.

Vsak človek je oseba, najvišje izmed bitij, kar jih je na svetu. V tistem trenutku, ko začne živeti, ko se s telesnim zametkom po

Osma zapoved.

volji Stvarnika združi neumrjoča duša, stopi to bitje na pot brezkončnega življenja. Osebnostno dostojanstvo ima od Boga, zato mu ga nihče vzeti ne more. Zato noben človek kot oseba ne more preminiti, se ne more uničiti, da bi ga več ne bilo.

Roža raste, cvete, zori in rodi seme, sad. Seme ostane za tisoče in tisoče novih rož, a roža, ki je seme dala, izgine, premine in ni več nobenega sledu za njo. Tako roža do semena in seme do rože ohranja le vrsto, nič drugega. Od posameznih, poedinih cvetlic, ko dorastejo in dozore, ne ostane nič.

Ne tako pri človeku. Tudi tedaj, ko dozori za ta svet, da gre njegovo telo v grob, ko nima več telesnih moči, ki bi mu ohranile življenje na zemlji, ne premine brez sledu. »Ne bom ves umrl,« je vedel že poganski pesnik. To, kar vsakega človeka dela čisto samostojno osebo, duh, ki je v njem, podoba božja, ki jo nosi v sebi, dar nesmrtnosti, dan od Boga, ga ohranja nad vso minljivost. Celó samomorilec, ki se umori, ki si s silo konča življenje, da bi bilo vsega konec za vedno, ne more uničiti svoje osebe. Bog je varuh neuničljive človekove osebnosti, ki jo celo po nasilni telesni smrti od roke morilca in tudi samomorilca zna ohraniti v življenju neumrjive duše, ki jo bo ob vstajenju mesa znova združil s telesom.

Zato Bog z vso svojo najvišjo oblastjo (4. in 5. zap.) varuje življenje naše osebe, ki je iz duše in telesa. Ne ubijaj! Ne sebe, ne drugega, ne duše, ne telesa! Božja last si po telesu in duši, zato ne posegaj v božje pravice in načrte, ki jih ima Bog s teboj ali s tvojim bližnjim! Od Boga, tvojega Očeta, ti je namenjeno, da bo nad teboj božji blagoslov, da boš imel srečno in dolgo življenje na zemlji. Zato spoštuj očeta in mater! V najmanjši človeški družbi, ki si v nje okviru začel živeti, v družini, najprej pokaži svoje dobre lastnosti: ljubezen, vdanost, spoštovanje, pokorščino, hvaležnost. Okvir družinskega življenja je za otroke in starše vrt krščanskih kreposti, kjer rastejo močne in krepostne osebnosti.

Šesta in deveta zapoved.

Zgolj življenje je človeku premalo. Razviti je treba še dobra nagnjenja, premagati strasti in grešno poželjivost, obvarovati se greha, ki človeka omadežuje, mori dušo in uničuje telo. Zato govori Gospod: Ne nečistuj! Ne želi svojega bližnjega žene! Kako ti zapovedi varujeta čistost, sramežljivost, nedolžnost, kako krotita nečiste misli in želje, poglede, besede, kako pomirjujeta vročernost, ničemurnost, razuzdanost, uživanjaželjnost.

Bog skrbi za človekovo osebo, ki je celo v božjih očeh vredna vsega spoštovanja, da z njim ravna po pravici in resnici in da brez izjeme za vsakega zahteva, da se varuje njegovo dobro ime. Celó Bog ne sodi ljudi drugače kakor po pravici. On, ki je sama resnica, zahteva, da tudi mi govorimo resnico in se po njej ravnamo. Dobro ime je dar Boga, zato hoče, da ga nikomur ne jemljemo. Ne pričaj po krivem!

Sedma in deseta zapoved.

Posest zemeljskih dobrin je človeku prava lastnina. Potrebna mu je za zemeljsko blagostanje, za veselje pri delu, za vzdrževanje svojcev, za telesna dela usmiljenja. Zato je zasebna lastnina, prav pridobljena in po božji volji uporabljana, zavarovana pred vsako krivico, tatvino, poškodbo ali grešno poželjivostjo: Ne kradi! Ne želi svojega bližnjega blaga!

* * *

Ali ni sleherniku z božjimi zapovedmi zagotovljeno, da more na tem svetu doseči svoj naravni namen? Da je neodvisno in največjega spoštovanja vredno bitje. Da ni nikomur suženj, ampak svoboden, enakopraven brat poleg svojih bratov. Da ima pravico do častnega življenja, do telesnih in dušnih dobrin, brez katerih si srečnega ali vsaj zadovoljnega življenja misliti ne moremo. Zato mu božje zapovedi zagotavljajo nedotakljivost njegove osebe, neokrnjeno telesno življenje in zasebno lastnino vseh sredstev, ki so v ta namen potrebna. Varujejo njegovo dušo pred nevarnostmi, ki izhajajo ali iz njegove notranje poželjivosti ali iz hudobije in grešnosti sveta, zato mu nalagajo, da premaguje grešno poželjivost in se obvaruje grešnih dejanj.

Kakšna opora so zapovedi božje za rast prave osebnosti! In kako je nje dostojanstvo in spoštovanje zavarovano z dobrim imenom in z zatiranjem krivične in sebične poželjivosti. Osebnost in socialna blaginja najprej v družini in enako v vsaki večji družbi, v občini, državi, v človeški družbi, je v mejah božjih zapovedi najbolj zagotovljena. Stvarnik človeške narave, zakonodavec božjih zapovedi najbolje ve, kaj vsakega človeka in vso človeško družbo vodi do prave sreče.

Božje zapovedi — podlaga notranje sreče.

Samo On pa more človeku dati tudi nadnaravni cilj, ko ga posvečuje s svojo milostjo, da postane deležen božje narave in božjega posinovljenja. In trpeči popotnik v tej solzni

Mašni kelih s pateno (ploščkom),

ki so ga podarili profesorji na papeški univerzi v Pekingu na Kitajskem apostolskemu delegatu nadškofu Zanin-u.

dolini postane dedič nebeškega kraljestva. Kako modro mu je Bog z božjimi zapovedmi začrtal pot do zemeljske sreče in do večne domovine.

* * *

Ko se je sloveči madžarski pridigar in škof dr. Tihamér Tóth pripravljaj na pridige o božjih zapovedih, se je spomnil na neki doživljaj iz časov, ko je še študiral na Dunaju. »Nekega dne« — tako pripoveduje — »grem po mestu. Na ulici stegne k meni svojo roko stara, uboga ženica. Nič posebnega. A beračica me nagovori po francosko: 'Gospod, usmilite se me!' kar se mi je zdelo dosti nenavadno. Začuden jo vprašam: 'Kaj, vi znate francoski?' Pa odgovori: 'Da, pa tudi angleški.' Čudil sem se ji in se spustil z njo v razgovor. Pripovedovala mi je zgodbo svojega življenja, žalostno zgodbo: Bila je iz bogate družine, imela lepo življenje, živela v visoki družbi, učila se tujih jezikov itd. H koncu je vzdihnila: 'Vidite, bila sem mlada, lepa in imela dosti denarja, zato pa je prišlo z menoj tako daleč.'«

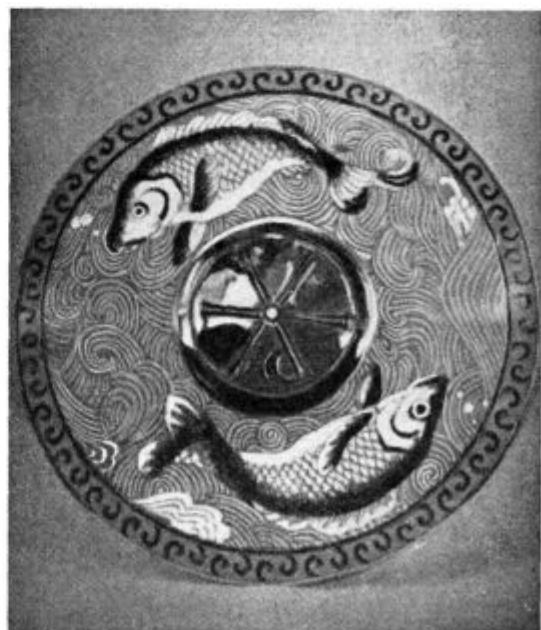
Nekaj podobnega bi bila zgodba današnjega človeštva. V razveseljevanju in grešnem uživanju je zapravilo svoje bogastvo, zdravje, pravo spoznanje, voljo za dobro, telesne in dušne moči. In zdaj kot berač stoji na cesti, na robu prepada. To današnje človeštvo ima vse: znanje posvetnih stvari; sveti mu elektrika, vozi se v avtomobilih in letalih, govori mu radio, zabava ga kino in gledališče, razveseljuje ga šport. Kaj mu še manjka? Nič mu ne manjka, le sreče in zadovoljnosti. Stiska ga pomanjkanje, brezposelnost, muči ga obup in ga žene v samomor, ne pozna miru in trpi strahote vojske, išče uživanja, pa najde trpljenje. Kdo ne vidi, da temelji človeške sreče niso stroji, orožje, tehnični napredek, iznajdbe, učenost, denar, ampak... kaj? Desetere zapovedi božje, ki so jih ljudje nezvesto, lahkomišelnost, ošabno zavrgli.

Napačna svoboda.

Preziranje zapovedi — in strašni nasledki.

Današnji brezbožniki taje Boga in vse božje. Učijo nove nauke, ki Boga več ne poznajo in mu ne puste njegovih pravic. To je razkristjanjenje današnjega človeštva, ki zvedavo nastavlja ušesa novim brezbožnim geslom, iz katerih doni sovraštvo, hudobija, bogokletje, maščevanje, teptanje božjih in človeških pravic, zanihanje duše, nebes, plačila in kazni pri Bogu.

Boj proti Bogu ima razna imena in vsa mogoča gesla. Eno je svobodna misel, svobodni miselstvo, ki pravi, da hoče ljudi osvoboditi vezi vere, verskih predsodkov in zmot ter

Patena h kelihu nadškofa Zanin-a.

jih pripeljati k popolni svobodi, prosvetljenosti in napredku. A brez sovraštva proti Bogu in veri kajpada to ne gre, zato je to prva stvar.

Svoboda povsod! V šoli, kjer morejo »moderni« vzgojitelji svobodno govoriti proti veri, lagati o Kristusu in Cerkvi, potvarjati zgodovinske dogodke, samo da vržejo zdaj pa zdaj kamen na božje stvari. Svoboda jih varuje, da jih nihče ne more klicati na odgovor. V šoli nočejo verskega, cerkvenega vpliva. Svobodo puste vsaki znanosti, vsaki zmoti, vsaki pregrehi in vsemu nasilju, le ne svobode verskemu pouku in verski vzgoji. Svoboda brezbožni propagandi, a ne svobode verskemu življenju! Vso svobodo temu svetu, nič svobode nadnaravnim stvarem!

S v o b o d n a l j u b e z e n! Nobene vezi v zakonu, nobene zveste ljubezni med možem in ženo, svobodna razporka, nič družinske vzgoje in ljubezni za otroke, samo neomejeno svobodo pohotni sli! Uživaj, a uživaj pametno, da boš užival čimdalje! To je svoboda brez Boga, svoboda, ki se odteguje postavi božji.

S v o b o d a v e r e i n v e s t i! Veruj, kar sam hočeš, kar se ti zdi prav, kar ti koristi! Ta klic odmeva v svobodnem svetu! Prepričanja in splošno veljavnih načel ni; sam sodi, kaj je dobro, kaj slabo, nihče ti nima tega predpisovati. Najbolj svoboden pa si, če vere sploh nimaš, če si brez veroizpovedi. Tako govori človek, ki se je otrešel božje volje, izražene v 10 b. zapovedih. Da bi se vezal na zapovedi Cerkve, da bi bil tak mračnjak in nazadnjak, da bi poslušal duhovna, da bi se bal hudiča, da bi se tresel pred peklom... Oprosti se teh verig!

Tudi drugim pomagaj k svobodi! Zato širi napredno, svobodno misel, bojuj se proti nadoblasti vere in Cerkve, pobijaj klerikalizem! Na ta način si teši vest človek, ki se je otrešel sladkega jarma božjega.

D r u g a s t o p n j a t e r a z b r z d a n e s v o b o d e je pa že poseganje v božje in cerkvene pravice, kakor se to opaža že blizu naših mej. Uveljavljajo se gesla proti 7. božji zapovedi. Cerkevno premoženje — tako hoče ta družba — naj se da za narodne ali socialne namene. Redovniki in duhovniki naj nimajo pravice do zasebne lastnine. Odpravi naj se podpiranje Cerkve in njenih ustanov od strani države, občine ali zasebnih oseb. V času demokratičnih in svobodnih gesel moderni brezbožniki demokracije na korist Cerkvi ne priznajo. Še najljubša jim je stokrat zavržena in prav tolikokrat ponovljena krilatica: Cerkev drži s kapitalisti! Sama je kriva socialne bede proletarcev. Proletarci, zavedajte se svojega najhujšega sovražnika, tako kličejo.

Brezbožna gesla.

Kjer v zakonodaji pozabijo na ravnilo božjih zapovedi, raste mržnja proti ustanovi božji: sv. Cerkvi. Tam se ponavlja:

Cerkev mora zgubiti vpliv na javno življenje. Versko življenje, kjer se še trpi, se mora vršiti v tesnih mejah cerkvenih zidov. Procesije, verska zborovanja, cerkvena društva s svojim delom motijo enotno vzgojo državljanov in notranjo slogo, zato proč z njimi. Postave za sklepanje in veljavnost zakonov daje le država. Vsa vzgoja mladine mora biti izključno v rokah brezbožne države. Otrok ni last staršev, ne Cerkve, ampak samo države. In ta ga mora napraviti za dobrega vojaka, za koristnega delavca, za telesno krepkega člana naroda. Kaj je za ta namen treba versko-nravne vzgoje! Samo dobra pasma kakor pri živali, vse drugo ne pomeni nič. — In še druga brezbožna gesla:

Cemu še v javnosti trpeti sledove vere! Odpravijo naj se nedelje in prazniki kakor na Ruskem! Molitev in obisk službe božje ovira enotno mišljenje državljanov, škoduje gospodarstvu, zato se mora prepovedati. Vse naj služi le gospodarskemu in socialnemu napredku, tudi cerkvena in samostanska poslopja ter bogoslužni predmeti. Če so ta poslopja na poti gospodarskemu razvoju, jih je treba podreti ali pa vsaj izročiti za svetno uporabo, za splošne ljudske koristi. Le država je poklicana, da skrbi za socialni blagor, za dobrotelost, Cerkvi se mora to delo onemogočiti. Lahko ostane dekla države in njenega brezbožnega režima, svojega nadnaravnega poslanstva ne more več vršiti...

Taka brezbožna gesla so rodila toliko uspeha, da je dandanes javno življenje že popolnoma posvetno in materialistično. To je tisto razkristjanjenje, ki nas je nanje opozarjal pokojni papež Pij XI., da je največja nevarnost naše dobe. Nekdo, ki dobro pozna to žalostno stanje po svetu in pri nas, je dejal: »Če bi po velikih mestih odstranili cerkve in krščanske spomenike, pa bi ne ostalo o krščanstvu ničesar več.«

Zadnji korak.

Samo še enega gesla manjka tej borbi zoper vero in Cerkev. Tisto geslo, ki vsa druga nekako obsega v sebi, je glavna zapoved sovjetske krutovlade. Glasi se pa: »Vera je strup za ljudstvo, Boga ni!« Kdor je podlegel prejšnjim zmotam, je že tako pridobljen od brezbožnikov, da se tudi pri poslednjem napadu na vero ne bo mogel ustavljati.

Brezbožna propaganda postopa s svojimi gesli zelo zvijačno. Te brezbožne nauke ljudem tako oznanjajo, da jim ni mogoče pre-

misлити, ali so pravi ali ne, ali prinašajo končno človeku obetano odrešenje in raj na zemlji, ali pa le zaslužjenje, ali morejo spolniti, kar obljublajo, ali ne. Sirijo jih med ljudskimi množicami, na zborovanjih, kjer ima vpliv na vse poslušalce le nekaj najbolj drznih agitatorjev. Zraven dodajo kakšne koristne in upravičene socialne in gospodarske zahteve; nepoučeni ljudje vidijo le to in se tako dajo voditi od brezbožne propagande.

In kaj je vse to delo drugega kot sovraštvo in sramotenje Boga, laž in zapeljavanje, hujskanje ljudstva, tajenje Boga, duše, nadnaravnega življenja in posmrtnosti, uničevanje tisočletne krščanske kulture, poniževanje in zaslužjenje človeka, krvava strahovlada nad človeštvom 20. stoletja, ki je v času po svetovni vojni pomorila že kakih 20 milijonov nedolžnih ljudi. Sadovi tega dela so revolucije, upori, štrajki, krvavo klanje ljudstva, požiganje, ropanje, pohujšanje mladine, raz-

redno sovraštvo, vojske, uničevanje stoletnega, da tisočletnega dela.

V najhujši meri širi po svetu to uničujočo brezbožnost komunizem. V središču komunizma, v Kremlju, ki je glavno kotišče boljševiške Rusije in gnezdišče svetovne komunistične propagande, lahko rečemo, da je sedež strašnega »zboru za propagando brezbožništva«.

Katoliška Cerkev pa ima v svojem središču, v Rimu, Kristusovega namestnika, ki oznanja svetu vero in odrešenje s svetim »zborom za širjenje vere«. Tudi nas poziva, da svet znova pokristjanimo v svoji najbližji okolici. Trdno se držec Sinajskih zapovedi bomo mogli kljubovati brezbožju; privedimo pa še druge nazaj k resnici in luči deseterih zapovedi božjih. Te edine morejo zagotoviti človeštvu pravi blagor, obstoj in napredek, brez njih pa grozi človeštvu, kakor kaže naš čas, propast.

Al. Strupi.

Ves rožnik je Tvoj!

*Srce Ti presveto,
ves rožnik je Tvoj,
krasota poletja
kleči pred Teboj.*

*Pod soncem sijajnim
vrtovi blesté,
najbujnejše rože
iz polja kipé.*

*Ves vrt naj bo Tebi
postavljen oltar,
krasi naj ga vrtnic
in nageljnov čar!*

*Kot svečniki stebila
naj lilij stojé,
cvetovi naj čisti
na njih Ti žare!*

*Le k Tebi si srca
prihajamo gret,
ker hladen še v soncu
ognjenem je svet.*

*In mir, ki je zbežal
od gor in dolin,
pri Tebi le najde
preganjan trpin.*

Franjo Neubauer.

Množice prihajajo

Po širnem katoliškem svetu so množice dobrih vernikov v vdani poslušnosti do poglavarja sv. Cerkve prihajale in ob vznožju šmarničnih oltarjev združevale tople prošnje svoje k nebeški Materi, Kraljici miru, da bi izprosila razdvojenemu svetu zaželeno blagodat miru. Že v prejšnjih mesecih pa smo slišali, kako so po tujih romarskih mestih in deželah desetisoči mož in fantov zaupljivo klicali k Mariji: »K tebi prihajamo, o naša Mati. Prosi za nas grešnike!«

»Nikoli ne bom pozabil« — piše očividec — »ganljivega trenutka, ko sem videl in slišal, kako goreče so možje in mladeniči pred milostno podobo v narodnem svetišču mesta Einsiedeln molili in peli. To ni bilo brezčutno ponavljanje znanih molitev. Ne! Tam je molilo srce, tam je klicala vera, tam je dvigalo ljudi neomajno zaupanje.

Že kmalu po izbruhu sedanje vojne so se sešli zaskrbljeni višji pastirji vse Francije in se posvetovali, kako mobilizirati duhovne

moči. Sklep je bil hitro narejen: Ves francoski narod naj se posveti brezmadežni Materi božji. Marijino češčenje naj se poživí. Kraljica miru naj pospeši dosego mira. V neporušenem zaupanju na Marijino pomoč so škofje napravili zaobljubo, da bo francoski narod postavil Mariji veličastno bazi-liko miru, trajen spomenik ljubezni.

V velikanski prostornini pre-lepe stolnice westminsterske na Angleškem so imeli v začetku se-danje vojne mogočno svečanost. Kardinal in nadškof Hinsley je po-vabil katoličane v namenom, da posvete sebe in vse angleške ver-nike katoliške Cerkve nebeški Materi in izprosijo pravičen mir.

Na Holandskem je istočasno stalo 30.000 katoličanov v strnjениh vrstah pred milostno podobo naše ljube Gospe v Hertogenbošu. Ne-gotovost in strah pred pretečo ne-varnostjo je prežemal njih duše, zato so se zatekli k Njej, ki more s svojo priprošnjo reševati iz za-drege in tudi rešuje. Tudi tam je cerkveni pridigar v imenu katoli-čanov in protestantov zaključil svoj govor z zaobljubo: Po srečni od-vrnitvi preteče nevarnosti naj se dvigne v naši domovini mogočno Marijino svetišče v trajno zahvalo in v spomin vsem prihodnjim ro-dovom.

Tako bi lahko naštevali še in še, kako so se verni kristjani z zglednim zaupanjem po vseh krščanskih deželah zgrinjali okrog prestola Marijinega, zaupajoč svojo usodo njej, ki se imenuje Pomoč kristjanov.

V Rimu molijo še prav poseb-no za mir. V baziliki sv. Petra je vsak dan ob pol osmih sv. maša v kapeli sv. Reš. Tel. v ta namen. Prav tako se opravlja že od jeseni vsakdanja sv. maša za dosego miru v Turinu.

Naj bi volja in srčno hrepenenje množic po pravičnem miru, ki ga izprošajo od naj-boljše Matere, prešinil tudi vodilne osebe, ki so pred Bogom odgovorne za vojskovanje.

*Znameniti oltar sv. Antona Pad.
v Dražgošah.*

Nazajh Kristusu ob roki Ma-rijini! O, ko bi ta klic prodril ne le do ušes, ampak do dna srca vseh vodilnih oseb, pa bi se kmalu razlegal glas mirovnihtromb po vsem svetu! Usmiljeni Bog naj na dobro obrne številne prošnje in molitve spokornih vernikov!

»Pobožna mati je med vsemi božjimi darovi največji.« (Škof Ketteler.)

»Vse, kar sem, dolgujem svoji materi.« (Sveti Avguštin.)

»Za vse se moram zahvaliti vzgoji in molitvi svoje pobožne matere.« (Kolping.)

»Večno ostanem tvoj dolžnik, ljuba mati.« (Škof Sailer.)

Zadeva vse Slovenije

V Ljubljani imamo cerkev, ki je postavljena na čast sv. Jožefu, zaščitniku naših pokrajin. Sezidana je bila vprav pred svetovno vojno v toliko, da je bila pod streho, in nič drugega. Med vojno je oblastvo imelo v notranjščini skladišče za moko. Takoj po vojnih letih je predstojništvo z velikimi žrtvami oskrbelo velikemu svetišču primerno notranje in zunanje lice in dalo postaviti zasilne oltarje, da se je mogla izvršiti blagoslovitev in opravljati sveta daritev. Polagoma se je nabavilo, kar se je pač za silo moglo. Vsakdo pa neprijetno občuti, ko obiše to mogočno hišo božjo, veliko praznoto. Manjka oltarjev in še marsičesa.

Predstojništvo cerkve, ki jo oskrbujejo oo. jezuitje, se je po nasvetu ljubljanskega škofa dr. Gr. Rožmana odločilo, da s pomočjo vseh Slovencev, častilcev sv. Jožefa, zaščitnika našega, omogoči veličastni cerkveni zidavi tudi primerno notranjo opremo, predvsem pa veliki oltar sv. Jožefa.

Zakaj se predstojništvo obrača na pomoč do Ljubljanec in tudi do vseh Slovencev?

Zato, ker je bilo to svetišče zidano kot zaobljubljena cerkev mesta Ljubljane po potresu l. 1895, da bi nas dobri Bog na priprošnjo sv. Jožefa obvaroval za naprej takih nesreč.

Obenem pa je bila ta prostorna cerkvena zgradba zidana z darovi slovenskega naroda kot glavno narodno svetišče, saj je sv. Jožef zaščitnik vsega slovenskega ozemlja in varuh slovenskih družin.

Važen razlog, da se je predstojništvo jezuitov prav sedaj, v teh težavnih časih, odločilo za dovršitev cerkvene notranjščine, zlasti kamnitnega glavnega oltarja sv. Jožefa, je 400-letnica, ki jo obhaja letos jezuitska družba v spomin na svoje delovanje. Čas je res tak, da bi kazalo še odložiti; toda pogum velja. Dobra srca niso nikoli zaprta. Zaupati moramo na zaščitnika sv. Jožefa, ki naj nam izprosi toli zaželeni mir in potreben blagoslov za vse naše zadeve. Molitev podkrepimo z darovi!

Prošnjo, ki jo je predstojništvo razposlalo širom po domovini, so s svojimi podpisi priporočili škof ljubljanski dr. Gr. Rožman, škof lavantinske škofije dr. Iv. Tomažič, ban dr. M. Natlačén in mestni župan dr. Adlešič.

Darovi naj se pošiljajo na predstojništvo cerkve sv. Jožefa v Ljubljani ali na ček. račun št. 12.475; Jezuitski kolegij v Ljubljani. — Vsak dar se hvaležno sprejme. Za vse dobrotnike se bo molilo v cerkvi in samostanu sv. Jožefa ter se bodo zanje opravile posebne sv. maše. Kdor daruje vsaj 10.000 din, postane ustanovitelj in bo njegovo ime vklesano z zlatimi črkami v marmornato ploščo za novim oltarjem. Kdor daruje 1000 din, je podpornik in se vpiše v posebno spominsko knjigo. Kdor daruje 500 din, je dobrotnik cerkve. Darovi se lahko pošiljajo tudi v mesečnih prispevkih. Dobra dela vseh darovalcev bodo ovekovečena predvsem v nebesih in sv. Jožef njihovih imen ne bo pozabil.

Ključ

P. dr. Roman Tominec, O. F. M.

Večerni razgovori

Osebe: Iste kot pri zadnjem našem večeru, in te so: lekarnar, zdravnik, njegova žena Hilda, oče Matevž, župnik.

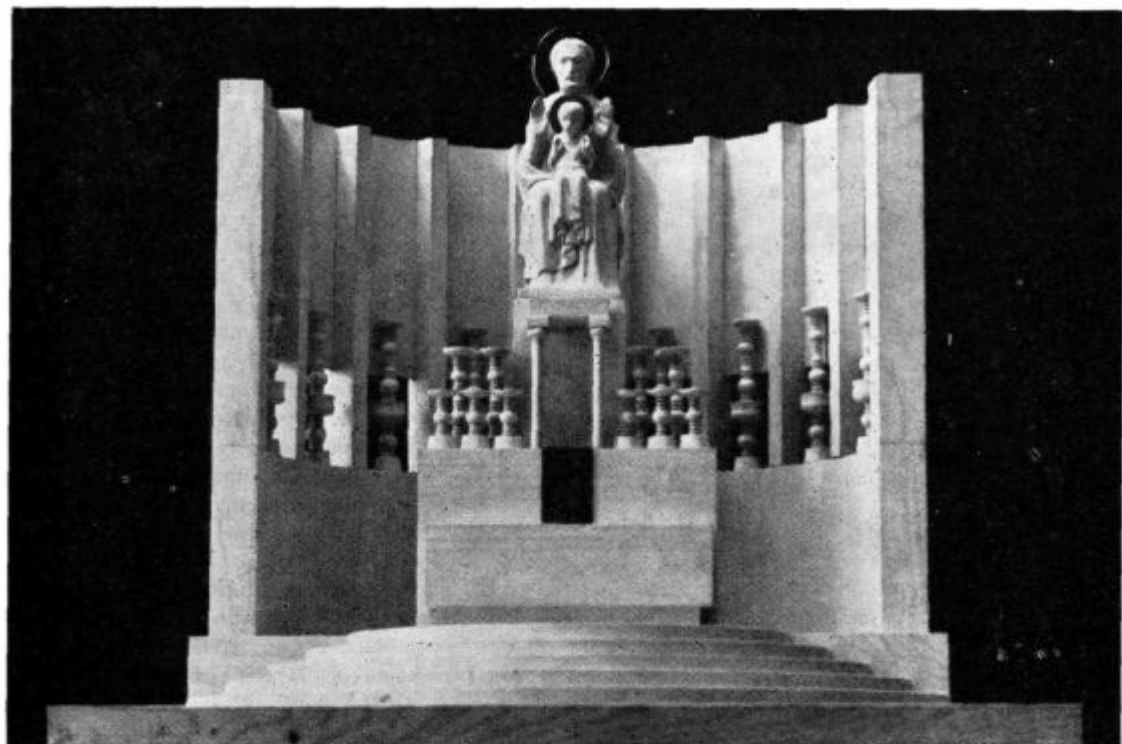
Lekarnar: Gospod župnik, ali poznate slovečo Rafaelovo sliko »Poveličanje na gori Tabor« in še Albrehta Dürerja prekrasno oltarno sliko »Češčenje presv. Trojice«.

Župnik: Seveda poznam, saj je »Poveličanje na gori Tabor« ena najlepših slik, kar jih ima ne ravno majhna vatikanska zbirka. Po tej sliki se celo posebna dvorana imenuje. In Dürerjeva oltarna slika prav iz začetka

16. stoletja se nahaja sedaj na Dunaju. Toda zakaj to vprašate; zdi se mi malo zagonetno.

Lekarnar: Danes pride na vrsto še isti člen veroizpovedi (veste zadnje čase berem zelo pozorno Katekizem): »Šel v nebesa, sedi na desnici Boga Očeta vsemočnega«.

Zdravnik: Torej, naposled ste se pa le malo ogreli; sami ne verjamete, gospod kolega, kako zdravo je za razum zdaj pa zdaj prav študirati Katekizem. Jaz sem ga začel po končani gimnaziji vsak dan brati. In sem

Osnutek za novi véliki oltar v cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani. (Glej oklic str. 171.)

za to Bogu hvaležen. Nešteti nepotrebnih dvomov me je rešilo.

Hilda: Jaz ga pa ne morem. Mene nekam z odporom navda, ker je vse kar pribito.

Zdravnik: Kajne, bi rada imela še tam zadnjo besedo!

Hilda: Kakor da bi jo kdaj imela!

Zdravnik (smeje): Hilda, ti si pa res posrečena — nazadnje boš hotela veljati za izjemo! Domišljija ima veliko moč.

Župnik: Gospa nič ne marajte za to, da vam malo nagaja. Saj veste, da star pregovor veli: Kar rado se ima — se zmerom igra. Toda v čast vam je vaša odkritosrčnost. Zakaj da Katekizem vzbuja neke vrste odpor, je znana stvar. Bral sem tudi izpovedi konvertitinje S. M. Regine Most,¹ dominikanke, ki je pri študiju Katekizma od togote jokala. Neizprosna logika, doslednost brez primere, odlikujeta to preprosto knjigo.

Matevž: Svoj čas smo znali ves Katekizem na izust. Kar tekmovali smo, kdo bo bolj znal. Pa mi še danes prav pride. Škoda, da danes ko imamo vse mogoče tekme: za skok in za tek in za plavanje i. dr. še takih

tekem ne vpeljejo. Bi bile močno koristne, če ne potrebne.

Hilda: To pa tudi jaz potrdim. Pri otrocih največ dosežem, če se sklicujem na Katekizem. Seveda ga morajo poprej dobro znati.

Župnik: Upam, da mamica zgled daje!

Hilda (malo zardi): Na to nič ne rečem.

Lekarnar: Da nam čas ne poide, se vračam na tiste slike. Poveličanje na gori Tabor se mi dozdeva vedno bolj kot nekaj obet bodoče slave in zadnjega poveličanja. In Rafael je prav to misel izvrstno podal. In ko sem razmišljal o besedah »Šel v nebesa« — sem si tisti hip vedno tako predstavljal. Jezus ves sproščen, ves poduhovljena in poveličana telesnost, se dviga izpred oči apostolov in zgine za rožnatimi oblaki. Moti me pa, ker ta slika vendar ne predstavlja vnebohoda, temveč le spremenjenje na gori Tabor.

Zdravnik: Ne vem, kje iščete tu težave? Ali ni zelo nebitveno, kako si vi to predstavljate, Bistvo je: verujem. Ni proti razumu. To je za inteligenta dovolj — ostalo pride samo po sebi.

Hilda: Boga zahvali za svojo trdnost, pa ne bodi nestrpen z drugimi. Borbe in težave so različne, kakor so ljudje ravnovrstni.

Župnik: Prav imate, gospa. Na vse se je treba ozirati. Kar se nam zdi jasno kot

¹ M. Regina Most, O. S. D. Geh hin und künde. Eine Geschichte von Menschenwegen und Gotteswegen. 13—16 izdaja 1920. Herder & Co. Bila je odlična pesnica. Njena zbirka »Sonne, ringe dich durch« je vredna ponovnega branja.

beli dan, drugi vidijo šele prve žarke bližajoče se zore.

Matevž: To je kakor z dozorelostjo človeka. Kaj vse se mi danes šele odpira, za kar sva se včasih s pokojnim očetom tako trdo prerekala. On je videl jasno in je imel prav, meni še ni prišlo spoznanje; prisiliti se pa taka reč ne da.

Župnik: Da vam dam odgovor, gospod lekarna: To, kako si predstavljate s pomočjo te ali one slike posamezne verske resnice ali dogme, naj vas nikar ne moti. Slike so le zunanji izraz — dostikrat zelo človeško pojmovan — za dogme, ki so docela duhovne.

Zdravnik: Ali je v teh rečeh umetnik svoboden? Ali ga ne veže besedilo evangelija? sporočila? Ali more Cerkev tudi sicer neoporečne umetnine zaradi pomanjkljivo prikazane verstvene vsebine, prepovedati?

Hilda: In nekdo je meni očital, da preveč vprašanj naenkrat stavim... A?

Župnik (smehljaje): Pa je res nekam obsežno vprašanje. Toda čas imamo, ostalo pride zapored. Vprašate, če je umetnik svoboden? Gotovo je, kar zadeva načina podajanja, oziroma njegovega osebnega ustvarjanja. Pa tudi nujno vezan na besedilo evangelija, kar se tiče bistva, in na pravila nrvstvenosti. Znano je tudi, da posamezni prizori umetniško prej dozore, drugi kasneje.

Hilda: Kako to mislite?

Župnik: Na priliko: Prav verska resnica vnebohoda Gospodovega vsebuje dejstvo, da je Kristus po svoji človeški naravi štirideseti dan po vstajenju, z močjo svoje božje in poveličane človeške narave odšel v nebesa, in sicer zato, da vzame v last kraljestvo, ki mu ni konca.²

Lekarnar: Pa je to tudi zgodovinsko gledano verodostojna resnica? Jaz prej nisem miren, dokler vprašanja ne stavim. Saj je tudi Tomaž, ki je bil apostol, trmasto izjavil, da prej ne bo verjel, preden ne bo položil svoje roke v Jezusovo desno stran.

Župnik: Prav imate! Le do dna — potem pa držite. Vnebohod je tudi zgodovinsko gledano verodostojno izpričana resnica. Predvsem ga je Jezus jasno napovedal.³ Zgodilo pa se je to čudovito poveličanje iz božje moči pred očmi apostolov samih, zelo treznih mož,⁴ ki so o tem tudi čisto jasno poročali. Pa tudi ravnanje apostolov po vstajenju je očiten dokaz, da so pričakovali to slovo Jezusovo. Peter se postavi na čelo apostolov, še preden prično javno delovati, in poskrbi, da izvolijo namesto Juda iz Karijota — no-

vega apostola, kakor beremo v dejanju apostolov v prvem poglavju. Vnebohod Gospodov je naravno dopolnilo njegovega veličastnega vstajenja. O tem govori tudi sv. Pavel v pismu Filipljanom 2, 9 nasl.: »da ga je Bog povišal... v slavo Boga Očeta.«

Lekarnar: Hvala! Zelo jasno mi je postalo besedilo »Šel v nebesa« — toda, pri meni je vedno — kakor vidite — nov, toda: Kako je z besedami: »Sedi na desnici Boga Očeta vsemogočnega.« Se spomnite, da sem vas uvodoma vprašal, če poznate slovečo sliko Dürerjevo »Sv. Trojico«. Rekli ste, da vam je znana. No, in tu se pričinja moja težava. Tam je umetnik čudovito skladno in dovršeno podal veličast presvete Trojice. Toda nad Očetom plava Sv. Duh v obliki golobčka. To vem, je simbol, znak. Toda Bog Sin ne sedi na desnici očetovi, temveč ga Bog Oče drži na drevesu križa, sicer v sijaju, pa vendar na križu razpetega.

Župnik: Glejte dragi prijatelj, že prej sem vam rekel, da so verske resnice od početka iste — umetnost pa ne more tako hitro za vero. Da se povrnem na vnebohoda. — Znano je, da so prve podobe v dveh načinih izdelane. Na Zapadu, to se pravi po naših krajih, so ga upodabljali, kako gre Kristus na goro, izza oblakov pa se steguje roka Očetova.⁵ Na Vzhodu pa so ga upodabljali, kako ga angeli neso proti nebu. Nekaj vmesnega najde lahko vsak romar, ki gre v Rim, na vratih cerkve sv. Sabine. Šele v 11. stoletju se tipi združijo, da ni več razlike, in koncem 14. stoletja šele najde umetnost pota in način, da dostojno poda poveličanje in zmagoslavje Sina božjega.⁶

Lekarnar: Ali ni potem vse le preveč človeško podano?

Zdravnik: Kolega, nekoč smo slišali pri logiki — če se ne motim — pravilo, ki se glasi: »per visibilia ad invisibilia« — po vidnem do nevidnega. Duha ne moreš upodobiti! — Ali nisi malo siten, kaj?

Župnik: Razgovorimo se do konca. Gospod lekarnar ima prav. Dogaja se, da umetnost, ki hoče biti nazorna, le preveč »preprosta« postane. Tako vemo, da je Benedikt XIV. l. 1745 prepovedal slike sv. Trojice, ki so se pričele takrat razširjati, kjer sede tri božje osebe enake med seboj druga poleg druge. Urban VIII. pa je prepovedal slike, ki so skušale ponazoriti sv. Trojico na ta način, da je eno telo imelo tri glave, ker

² Tako imamo v monakovskem muzeju iz IV. stoletja slonokosteno umetnino, ki ga nam na ta način prikazuje.

³ Najbolj znane umetnine so dela mojstrov: Giotto, Perugino, Rafael, Tintoretto, Corregio. Seveda ti niso edini — le najbolj znani.

² Primerjaj: 1 Tim 6, 15; Apk 19, 16.

³ Jan. 6, 12; 14, 2; 16, 28; 20, 17; Lk 24, 26.

⁴ Mk 16, 19; Lk 24, 51; Dej. ap. 1, 9; Ef. 4, 10; Hebr. 4, 14.

»Vstopite skozi ozka vrata; zakaj široka so vrata in prostorna je pot, ki drži v pogubo in mnogo jih je, ki v pogubo po njej hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki drži v življenje in malo jih je, ki jo najdejo.« (Mt 7, 13—14.)

je tak nauk zmoten in ker take slike zavajajo preproste ljudi v zmotno mnenje. Dürer pa se je poslužil na svoji sliki načina, ki je bil tedaj (1511) zelo razširjen — namreč »prestol milosti«.7 Bog Oče na prestolu, nad njim Sv. Duh, v naročju očeta — Bog Sin — na križu razpet. Ta način sega nazaj v 12. stol. Benedikt XIV. pa je ta način upodabljanja javno in slovesno priznal.8 Prvotno pa so to skrivnost nakazali nazorno tudi s črkami alfa: A in oméga: Ω, ker vsaka sestoji iz treh črt in je vendar ena sama. V stolnici v Paderbornu pa je sv. Trojica podana v obliki 3 zajčkov v krogu, ki imajo skupna ušesa.

Zdravnik: Nocoj je pa res zanimivo.

Župnik: Da končam: — Jezus Kristus sam uporablja besede iz psalma 109 (110): »Ko so bili pa farizerji zbrani, jih je Jezus vprašal: ‚Kaj se vam zdi o Kristusu, čigav sin je?‘ Odgovore mu: ‚Davidov‘. Reče jim: ‚Kako ga torej David v duhu imenuje Gospoda, ko pravi:

‚Gospod je rekel mojemu Gospodu:
Sédi na mojo desnico,
dokler ne položim tvojih sovražnikov
za podnožje tvojih nog.‘ (Mt 22, 44.)

7 »Gnadenstull«.

8 Prim. Buchberger, III, 447, 448 sl.

Matevž: Te stvari so tako globoke, da nikoli ne pridemo do dna. Vedno nove reči slišim, pa se res nikoli nisem še naveličal poslušati razgovorov o svetih stvareh. Samo žal mi je, da se v mladih letih nisem bolj brigal za te reči.

Lekarnar: Saj veliko več veste ko jaz in še marsikdo; pa smo hodili v visoke šole.

Matevž: To ni nobena tolažba za staro srce. Morda je prav naš rod kriv, da smo bili premalo globoki, otroci so se pa potem spridili. Vse za zunanost, za notranost pa nič.

Župnik: Glavno je, da po dozorelem spoznanju ravnamo in se trudimo vsak po svoje za kraljestvo božje v nas. Ostalo se potem poraja po milosti in ognju, ki ga Bog v slehernem srcu užge ob svojem času.

Zdravnik: Zdi se mi, da še nikoli nisem bolje razumel besede Jezusove: Če ne boste kakor otroci, ne pojete v nebeško kraljestvo.

Matevž: To velja nam vsem.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

»Tri reči dopadejo moji duši, katere so pred Bogom in ljudmi potrjene: Edinost med brati, ljubezen do bližnjega in mož in žena, ki sta ene misli.« (Sir 25, 1—2.)

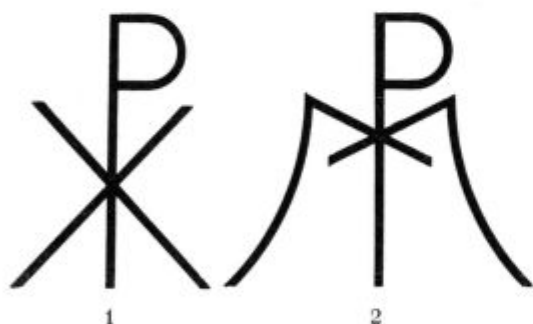

Marijine družbe

»Simbol« (znak) Marijinih družb. L. 1563 je bila ustanovljena prva Marijanska kongregacija, tako imenovana »Prima Primaria«, in sicer za učence rimskega zavoda »Collegium Romanum«. V nekaj letih se je razširila Marijina družba za dijake ne le po evropskih deželah, ampak tudi po drugih delih svetá. Po svojem razmahu in delovanju se kongregacije morajo brez dvoma prištevati med najsijajnejše ustanove v katoliški Cerkvi. Njih žilavo in uspešno delovanje na vseh področjih verskega apostolstva so vsekar priznavali najvišji cerkveni krogi.

Da se bomo še bolj seznanili z delom in napredkom v kongregacijah po širnem katoliškem svetu, bomo dali v prihodnje na vpogled vedno tudi nekaj slik iz kongregac. življenja, in sicer po filmu iz Rima, ki predočuje v glavnih potezah zgodovino Marijinih družb.

Pripomnimo, da je bilo do 1. januarja 1940 priglašeni prvi rimski Mar. družbi (»Prima Primaria«) 67.117 kongregacij. (Vsaka Mar. družba je deležna podeljenih milosti, sadov in odpustkov le, če je pravilno ustanovljena in priglašena prvi rimski ter kot taka sprejeta.)

Simbol Marijinih družb.

Simbol ali znak Marijinih družb na zastavah ali kjerkoli, kakor ga kaže slika št. 2, je sestavljen iz grških črk in izraža geslo, ki je vodilo tudi našim kongregacijam: Po Mariji k Jezusu! V tem znaku so združene tri velike grške črke: X = ch = k; P = r. Tako je okrajšano ime »Kristus« in izraženo samo z začetnico Kr. (Chr. = Christós = Kristus.) V zvezo je pa dodano še ime Marijino z začetnico M, kakor je razvidno iz ponazorilne slike, ki predočuje vmes tudi križ. Tak križ (brez črke M, slika 1) je dal napraviti cesar Konstantin na prapor svojim vojakom, opomnjen po znamenju, ki se mu je

prikazalo na nebu med molitvijo. To znamenje je navdušilo njegove vojake, ki so dosegli zmago nad Maksencijem. Na prapor je dal Konstantin tudi napisati besede, ki jih je slišal ob prikazanju: »In hoc signo vinces« — v tem znamenju boš zmagal.

Ali ni v zgorajšnjem znaku zares ves program, ki naj bo vodilo članom Marijinih družb!

* * *

Najodličnejši kongreganist. Zgodovina Marijinih družb nam pove, da so bile in so še v vrstah Marijinih izvoljenih čet tudi osebe najvišjih poklicev in vrhovnih vladarskih mest. Večinoma so take osebnosti že od mladih nog člani kongregacij, kar je za Marijine družbe najlepše spričevalo in najmočnejše priporočilo. Naj ob tej priložnosti povemo, da je kongreganist tudi sedaj vladajoči papež Pij XII. Sprejet je bil v Marijino družbo v zavodu »Capranica« v Rimu dne 13. decembra 1894.

* * *

Med bivšimi člani in članicami Marijinih družb imamo že 24 takih, ki so dosegli (dosegle) čast oltarja. Svetništvo je bilo proglašeno tudi za Terezijo Det. J.

V benediktinskem samostanu (Lisieux), kjer je bila Terezija sprejeta v Marijino družbo, kažejo sliko (fotografijo) naše ljubljene svetnice, okrašene s trakom in svetinjo Marijine družbe. 31. maja 1940 preteče 54 let, odkar se je bila sv. Terezija Det. J. posvetila Mariji v njeni družbi. Od sprejema dalje (l. 1886) se je podpisovala: »Thérèse, Enfant de Marie« — T e r e z i j a , otrok Marijin.

Trak in svetinjo, ki jo je nosila svetnica, hranijo v benediktinski opatiji kot dragocen spominek nanjo. Na eni strani svetinje je podoba Brezmadežne z razprostrtimi rokami. Pod podobo je podpis: »Monstra Te esse Matrem« — pokaži, da si Mati. Na drugi strani, v krogu napisa »Congrégation des Enfants de Marie« (kongregacija otrok Marijinih), je blesteča zvezda z dvema lilijama; spodaj je pa vrtano ime: Thérèse Martin, 3. maj 1886.

PRIPRAVLJENE SO NAŠE VRSTE...

Upanje nosimo v srcu. Duhovna pomlad bo prišla in dvignil se bo narod iz boleti vsakterih težav. Vedno več jih bo zajela, ki bodo z vedrim pogledom obvladovali življenje. Vodilo in merilo jim bo le pravičnost in

*Sveti angel váruh moj,
bodi vedno ti z menoj;
stoj mi noč in dan ob strani,
vsega hudega me brani!
Prav prisrčno prosim te,
váruj in vodi me! Amen.*

ljubezen. Prav kakor to naš sv. oče želi... In »razlivali bodo balzam na žive rane s tolikimi udarci mučenega človeštva«: njihove družine bodo krščanske družine, po kočah in slabih stanovanjih bodo blažili trpljenje. Ko bo pa ta pomlad postala poletje — da bi se to zaradi sedanjih nevarnosti ne odložilo predaleč v nedogledno bodočnost! — pa ne bo več slabih stanovanj, v kočah bo kruh in otroci bodo veseli in oblečeni.

To mora priti, če verujemo v Očeta, in če ga poslušamo, ko nam govori po svojih namestnikih, papežih in škofih.

»K a t o l i š k a a k c i j a je od Previdnosti izbrano sredstvo za zdravilo današnjemu svetu.«

* * *

Po naših Halozah in hribih Slovenskih goric in drugod so hodila letos lavantinska dekleta med reveži. V prosvetnih domovih in šolah so se poglobljale in oblikovale za svoj verski, socialni in narodni apostolat. Pri obhajilni maši so črpale moči in na oltar so darovale svoje delo:

Vse malenkosti vsakdanjega dela v poklicu.

500 obiskov revnih družin za božič in nekaj manj za Veliko noč.

Tedenske sestanke za 80 venčkov »Otrok Sonca«.

Vodstvo »Mladenk D. K.«.

Skrb za redne dekliške sestanke in prireditve, itd.

To je danes le kapljica v morje. Pa vendar je po tej kapljici vsak žarek duhovne pomladi zasvetil v mnogih srcih.

Letos bomo zadnjo nedeljo v juniju lavantinska dekleta zopet obhajala svoj velik dekliški dan na Betnavi. Sestre iz vse lepe naše škofije in še od drugod, ki le morete priti, pridite! Skupno bomo zapele:

»Zato smo pripravljene,
v vrste smo strnjene;
le Zate živimo,
Gospod naš in Kralj!
in »Božu in domu
na žrtven oltar
vsa naša srca
polagamo v dar!«

Pripravljene smo, kakor želi sv. oče, ki nam je rekel ob lanski Veliki noči, ko smo bile pri njem: »Prav ženske roke so od Previdnosti določene...«, da prinašajo slovenskemu rodu novo pomlad.

Povsod Boga po Mariji!

III. DEKLIŠKI DAN.

Lavantinska Katoliška akcija za dekleta priredi s sodelovanjem Dekliških krožkov za vsa dekleta mariborske škofije v nedeljo, dne 30. junija svoje tretje veliko zborovanje:

III. Dekliški dan na Betnavi pri Mariboru.

Na praznik sv. Petra in Pavla zvečer je uvodna prireditev.

V nedeljo zjutraj je slovesna obhajilna sv. maša.

Po sv. maši zborovanje. Govorila nam bo Cerkev po svojih zastopnikih in me same bomo spregovorile besedo o delu dekliškega gibanja naše škofije v duhu KA.

Opoldne se bomo razvedrile ob pestrem zabavnem sporedu.

Popoldanska kratka slavnostna akademija z večernicami bo naš praznik zaključila.

Namen prireditve je, da skupno pregledamo delo, ki so ga opravile organizirane skupine deklet v KA in DK v delovnem letu, ki ga s tem praznikom v glavnem zaključujemo. Na Dekliškem dnevu pa se bomo seznanile tudi z novim delovnim načrtom, ki nas že čaka za l. 1940-41.

Vsa podrobna navodila dobe preč. župnijski uradi in krožki KA oz. DK.

Povsod Boga po Mariji!

Krščanska družina

OTROK IN OTROCI.

»Imajo kopico otrok«, tako govore nekateri na pol prezirljivo, na pol pomilovalno o zdravih, številnih, krščansko vestnih družinah. Kakor da bi bila to kaka nesreča! Dobri, zdravi, krepotni, globokoverni starši so na »kopico otrok« še ponosni. Otroci so dar dobrega Boga, nikakor pa ne nesreča, ne na tem, še manj pa na onem svetu.

Kaj pa otroci? Ali so res nesrečni, če imajo več bratov in sestic? Njih igrače, njih obleka, celo njih prehrana je res po večini bolj enostavna, preprosta. Ne more biti drugače. Toda to jih ne vznemirja, saj zdrav, nepokvarjen otrok je kmalu zadovoljen. Če le ni lačen, če ga le ne zebe. Za razne luksuzne oblekice, igrače in slaščice so starši, posebno pa samske tetke in strici, mnogo bolj dovzetni kot otroci.

Otrokova domišljija je še mlada, bogata, ustvarjajoča. S kupom peska, prgiščem kamenčkov, z zvežnjem paličic, s pisanimi in šarastimi papirčki, trakci, cunjicami se otroci lahko zabavajo cele ure. Draghe igračke so jim pa nekam v napotje. Zanimajo jih le, v kolikor se dajo razdreti, poenostaviti. Isto velja tudi za obleke. Nekaj časa bo lahko — posebno deklice — zamamila ničemurnost, a s časom postane otroku lepa, dragocena obleka neznosna veriga. Kdor je že videl slike malih španskih princev in princezinj iz XVII. stol., se gotovo ni mogel ubraniti sočutja do teh nedolžnih, nežnih jetnikov. Da tudi naše matere — posebno v mestih — mnogokrat niso dosti manj krute, omenim le mimogrede. — O hrani in modri prehrani otrok pa ne bom pisal, ko itak vsakdo vé, da so draga, izbrana jedila najboljši pripomoček zoper otrokovo zdravje.

Otroku torej — vsaj dokler ga odrasli ne pokvarijo — ni mnogo ležeče na dragocenih oblekah, igračah, jedilih. Mnogo bolj važna pa mu je — družba. Živa igrača, če že ni drugega, psiček ali mačka, še bolj pa skupnost z vrstniki, to je, kar otrok želi, kar ga osrečuje. Zato pa bo najbrž le izjemen primer, da otrok neprijazno sprejme novorojenca kot sebi nevarnega tekmeča. In še to se dogaja le pri takih, ki so bili dolgo edinci, in le v začetku novega stanja. Nasprotno! Starejši bratje in sestre, pa če jih

je še toliko, se bodo z vso resnostjo upirali, če bi kdo hotel odnesti najmlajšega. Je to znana šala, katero mi odrasli radi ponavljamo, da si svoje sebično in prevečano srce razveselimo in ogrejemo ob otroški naivnosti in ljubezni.

Otrok je torej le med otroki srečen in vesel, le tam se dobro počuti, med kopico bratcev in sestic. Prazen je torej izgovor, če kdo trdi, da se izogiblje otrok iz ljubezni do svojega edince. Toda o tem prihodnjic. Za sedaj naj bo pribito, da je nasprotno res, da je namreč otrok le tedaj povsem srečen, če ima poleg potrebne oskrbe še kaj bratov in sester; da je do gotove meje tudi zanj prihod novega družinskega člana srečen dogodek, da je tudi za starejše brate in sestre novorojenček — blagoslov božji.

V sožitju s številnimi sovrstniki se namreč otrok najbolje izobrazuje in izlikuje. Otrok med otroki — to je najboljši in najprimernejši način negovanja socialnih vrlin, čuta skupnosti in vzajemnosti. Vse to so lastnosti, ki jih danes ponovno poudarjamo in skrbno gojimo. Izkustvo pa kaže, da so v tem pogledu otroci za otroka najboljši vzgojitelji, medtem ko odraslim pripada le naloga višjega vodstva in nadzorstva. — Ukori in kazni otrok otroku mnogo manj zameri kot odraslim. Zastran sunkov in bunk, ki jih otrok tu dobi, naj se zato nobena mati preveč ne vznemirja. Neizbežni so, morda nekoliko celo potrebni, da se značaji izgledajo in prikrojijo občestvu. Zato nas pa tudi vsakdanja skušnjava uči, da imajo vprav ljudje, ki izhajajo iz številčnih rodbin, navadno še največ socialnega čuta in da radi priskočijo bližnjemu v sili na pomoč. So pač izmlada imeli priložnost, da so se v tem vadili. Sedaj so prezaposleni materi prinesli vode, potem so pomagali pri pestovanju in negovanju mlajših bratcev in sestic, potem so morali biti mirni, če je bil bolnik v hiši...

Le v enem so navadno otroci-edinci res na boljšem kot tam, kjer imajo kopico otrok; v tem namreč, da jim starši laglje priskrbijo več šolanja in več izobrazbe. Ali je to res kaj tako velikega? (O tem, da tudi

največji zaklad, največji dobiček ne more odtehtati resnično najhujše nesreče, ki je smrtni greh, sedaj ne govorimo.) Ali je torej res šolanje tako velika dobrina? Pred 30, 40 leti bi najbrž vsakdo brez pomisleka odgovoril: Dá. Danes smo previdnejši. Tukaj seveda ne mislim na našo srednješolsko mladino. Da je mnogim izmed njih študiranje le Sizifova muka, je že stara stvar. Ne, tudi resni ljudje danes polni zaskrbljenosti mnogo govore o proletarskem izobraženstvu in nje ga zlih posledicah. Mladenci in dekleta z malo in veliko maturo leta in leta stradajoč prežijo na to ali ono službico, ker njih sposobnost za kaj boljšega ne zadošča, a njih izobrazba je prevelika za druge, čeprav boljše plačane službe in poklice. Sposobnosti, nadarjenosti in marljivosti ne more pač nobena izobrazba, nobeno spričevalo nadomestiti, še manj pa zmore to tisto, žal, tako razširjeno prazno frazerstvo in plitko gizdalinstvo. — Odkar pa imajo tudi nezmožni možnost šolanja, se začanja njih in naša nesreča.

Prav to pa je, kar mi hočemo, poreče mogoče kateri izmed zagovornikov kontrole rojstev: Malo, pa dobrih, nadarjenih otrok. Gre torej za izbiro. Toda, kjer ni otrok, tudi izbira ni mogoča. Kdor torej omejuje rojstva, omejuje tudi možnost izbora, omejuje naše upanje, da dobimo dovolj dobrih in nadarjenih otrok, na katerih sloni vsa naša bodočnost. Mnenje namreč, da so prvo- in drugorojenci bolj nadarjeni, ko pa poznorojenci — je z m o t n o. Zgodovina nam pove, da je poleg nadarjenih in odličnih prvo- in še več drugorojencev, še večje število umskih velikanov, ki so šele na tretjem, četrtem, ali celo desetem in poznejšem mestu v dolgi vrsti bratov in sester zagledali luč sveta.

Nekaj zgledov!

Pascal in Descartes, Washington, Blücher, Händel in Schubert, Lev Tolstoj, ti vsi so bili poznorojenci. A med svetniki jih je mogoče še več. Sv. Hildegarda, znamenita po svojih globokih mističnih spisih, a tudi po svojem ogromnem prirodoslovnem znanju občudovana od vseh svojih sovrstnikov, je bila deseti otrok. Enako sv. Ignacij Lojolski, ustanovitelj jezuitskega reda. Sv. Klemen M. Hofbauer (Dvořák) in kapucinski brat-vratar Konrad Parchamski sta bila rojena kot deveta otroka svojih staršev. Sv. Terezija Deteta Jezusa je bila med 5 sestrami najmlajša, a veliki apostol socialne misli sv. Vincencij Pavelski je bil tretji med šestimi otroki, ki so se rodili v tako ubožni kmečki družini, kot jih je med nami le malo. Rekord (če smem tu ta izraz rabiti) pa ima sv. Katarina iz Sijene

— 24. otrok. Čeprav je dosegla le starost 33 let, je ta preprosta devica vendarle še danes občudovana pisateljica, a svoj čas je bila odlična diplomatinja in svetovalka papežev, za časa, ko je bila ženska izključena iz javnega življenja. In vse to štiri in dva seti otrok svojih staršev!

Tako je! Bog deli svoje darove, kakor hoče! In človek stori edino tedaj prav, če Njega posluša in Njegove zapovedi spolnjuje. Moderni človek si mogoče še vedno domišlja, da bo zamogel vsemodrega Stvarnika prekaniti. Usodno slepilo! — Najbogatejša dva evropska naroda danes spoznavata in priznavata, da je njuna največja nesreča ta, da nimata mladine, da imata premalo družin s kopico otrok.

Omeniti pa je treba, da imajo angleška in celo francoska velemesta razmeroma (t. j. na vsakih 1000 prebivalcev) več rojstev, ko pa Ljubljana ali Maribor. In tega ne smemo pozabiti!

P. Mih. Mlekuž, O. S. B.

*

»Zveza narodnih družin«, ki jo je odobrila italijanska vlada, je izposlovala svojim članicam že mnogo koristi. V to zvezo pa morejo biti sprejete le družine z več ko 7 otroki. Oproščene so nekaterih davkov, imajo popust pri vožnjah na avtobusih, na cestnih železnicah, pri cenah za plin in vodo, v konzumih, v lekarnah, pri zdravnikih; prejemajo pa tudi razne podpore. V goriškem okraju je takih družin, ki imajo več ko 7 otrok, precej veliko; n. pr. v občini Col 67, v občini sv. Lucija 79, v Kobaridu 114, v Idriji 139. V Gorici je 384 družin, ki imajo 3049 otrok.

*

Vzgojni nauk. Pri sprejemu novoporočencev, ki jih je bilo več sto parov, je nedavno sv. oče Pij XII. poudarjal, kako potreben jim je in bo blagoslov pogostnega svetega obhajila. Saj je sv. obhajilo po besedi sv. Avgušтина znamenje edinosti, vez ljubezni, ki družino spaja in jo tako rekoč zvari. Ko se boste povrnili v svoja mesta, vasi in župnije — je naglašal namestnik Kristusov — pristopite pogosto k mizi Gospodovi in ponesite Jezusa iz cerkve v svoje hiše, z Jezusom pa vse dobro, da boste pozneje tudi na otroke vzgojno vplivali.

VZGOJNE ISKRICE

Bolje, da te otroci prosijo, kot da jih prosiš ti.
Bolje, da otroci jokajo, kot pa ti.
Usmiljene matere, ničvredne hčere.
Bolj ko je otrok ljubezniv, bolj ostra naj bo siba.
Če otroku prst pomoliš, prime za celo roko.
Če vzgojiš krokarja, ti bo oči izkopal.

Baragov kotiček

Glasiatelj božje ljubezni. Kdor še ne pozna slovenskega misijonskega apostola Friderika Baraga, naj si oskrbi knjižico: »Friderik Báraga — v žaru svoje svetosti«. Dobi se v naših knjigarnah za nizko ceno 5 din. Najobsežnejšo knjigo o našem svetniškem misijonarju je pa spisal, kakor že omenjeno v 3. številki »Bogoljuba«, str. 91, dr. Fr. Jaklič z naslovom »Misijonski škof Irenej Friderik Báraga«. Opremljena je s poldrugsto slikami. — Imamo pa v slovenskem jeziku še tretjo brošuro, ki opisuje oba slovenska misijonarja: Baraga in Knobleharja. Izšla je l. 1928 kot III. knjižica v založbi misijonskega združenja duhovnikov »Unio cleri«.

Da spoznamo gorečnost škofa Baraga, ki ga je ljubezen božja priganjala, da se je ves žrtvoval za blagor bližnjega, ponatiskujemo nekaj malega iz omenjene knjižice:

»V Šmartin pri Kranju ga je poslal škof Wolf jeseni l. 1824. Tam je posnemal, kar je videl poprej na Dunaju pri Klementu Dvořaku (poznejšem svetniku). Njegova pridiga je bila za poslušalce v tistem času nekaj posebnega. Ljudstva se je kar trlo okrog njegove prižnice. Pri popoldanskem nauku je bila cerkev napolnjena kakor pri maši. Njegova spovednica je bila oblegana. Iz mnogih oddaljenih krajev so prihajali, da so opravili spoved pri Baragu... Ljudje so govorili: »Pri nas v Šmartnem je kar naprej porciunkula.«

Baraga je podobno kakor sv. Karel Bora-mejski, sv. Frančišek Sal., sv. Alfonz Ligvorski poudarjal, da je Bog »ljubezen«, da rad odpušča skesanim grešnikom, da je naš Oče.

Baraga je že kot visokošolec z Dunaja pisal svoji sestri Amaliji: »O, ko bi mi bilo mogoče slehernemu grešniku, ki se želi s potrtnim srcem vrniti k... Očetu, ...seči v srce z angelskimi besedami: Prijatelj, večna pravica božja je obenem tudi ljubezen večnega usmiljenja...«

K Bogu pa je gradil Baraga slovenskemu ljudstvu zlat most: širil je češčenje preblazene device Marije in pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Posebej je pospeševal prejemanje sv. obhajila — (in to v dobi hladnega in nam nerazumljivega janzenizma).

* * *

O škofu Baragu kot misijonarju med Indijanci v Ameriki je pa bilo objavljeno l. 1896 pismo predsednika narodne banke v Marquette, Petra White, kar je tem pomenljiveje, ker je protestant. Zapisal je: »Spoznal sem Baraga l. 1850. Bil je požrtvovalen prijatelj Indijancev. Vsi so ga ljubili in ga skoraj oboževali.

Kupil je od vlade za družine Indijancev kos zemlje, ki jo je razdelil na velike dele in na vsakem je zidal družinsko hišo... Učil jih je brati, pisati, peti in krščansko živeti. Poučeval jih je v poljedelstvu, preskrboval semena in druge potrebščine. Prestavil je zgodbe Sv. pisma na njihov jezik, tako tudi molitve, pesmi. Sestavil je slovnico, abecednik in dal razne spise natisniti na lastne stroške v Očip-ve jeziku... Verniki so se zbirali kakor otroci okrog njega in poslušali besede modrosti. Če je kdo zbolel, je poskrbel za zdravnika in zdravilo: Klicali so ga k bolnikom od vseh strani... Videl sem, kako se je v najhujši zimi odpravil s smučmi na pot. Ta potovanja so bila zelo nevarna in silno utrudljiva.«

* * *

Ko je bil izbran za škofa, je dobil pismo papeža Pija IX. V njem je bila tudi tale pripomba: »Obrnili smo svojo pozornost nate, ki te priporoča pobožnost, verska gorečnost in misijonsko delo med Indijanci...« Baraga je sprejel to delovanje z vdanostjo v voljo božjo: »Zgodi se volja božja! Ne nam, o Gospod, ne nam, imenu svojemu daj slavo!«

Ne pozabimo: Svetniki se s pomočjo milosti božje likajo sami. Na oltar jih dviga Cerkev na pobudo dotičnega naroda. Vsiljujejo jih nobenemu. Slabo znamenje za dotični narod, ki nima še nobenega, kot mi Slovenci. Čas bi že bil, da bi to črno piko zbrisali in vsaj enemu svojih priborili to najvišjo čast na zemlji.

(P. Hugo v listu »Ave Maria«, IV. 1940.)

Prepričani smo, da bo »Baragova zveza« v Ameriki tudi naprej krepko nastopala in trajno pospeševala zadevo beatifikacije. Toda tudi mi v domovini moramo z vneto poprijeti in ne odnehati, dokler ne napoči dan, ko se bo reklo: Priprave za beatifikacijo služabnika božjega F. Baraga so srečno končane. Podpirajmo te priprave z molitvijo, priporočajmo se svetniškemu škofu in prosimo Boga, da ga poveliča z novimi čudeži.

V sklad za Baragovo beatifikacijo je uredništvu poslala neimenovana gospa 300 din. Vsak dar v ta namen se hvaležno sprejme.

Prošnje in zahvale.

A. O. se zahvaljuje št. škofu Baragu, Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za dobljeno zdravljenje. — Mar. družbenka se zahvaljuje služ. b. Frideriku Baragu, sv. Tereziji D. J., Mariji Pom., sv. Srcu J. za uslišano prošnjo in za rešitev nekega dijaka. — M. dr. priporoča št. škofu Baragu, sv. Tereziji D. J. in Mar. Pom. neko osebo, da bi bila rešena bojazni. — Š. M. (Zagon — Postojna) se priporoča služabniku božjemu Frideriku

Baragu za zdravje. — Sestra M. B. se zahvaljuje služabniku božjemu † škofu Fr. Baragu za zadobljeni sluh. — Mar. družbenka Z. R.-P. se zahvaljuje svetniškemu škofu Fr. Baragu, A. M. Slomšku, presv. Srcu J. in Mariji za uslišano prošnjo, obenem prosi pomoči in novi zadevi. — M. P.-M. se priporoča služabniku b. Baragu in Mariji Pom. za zdravje. — P. J. se priporoča Fr. Baragu, Mariji Pom., sv. Srcu J. in dušam in v. za zdravje, za pomoč v stiski in za spreobrnjenje neke osebe ter za srečen izid. — P. T. Š. se zahvaljujem božjemu služabniku Fr. Baragu za dobljeno zdravje po hudem zastrupljenju in Materi božji za srečno vrnitev iz bolnišnice. — Mar. družbenka M. F. priporoča dve bolni osebi svetniškemu škofu † Fr. Baragu, Mariji Pom. in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje večletne bolezn. — Urbanija M. se priporoča škofu Fr. Baragu za milost redov. stanu in za spreobrnjenje očeta. — Anton Rozman se zahvaljuje Mariji Pom., škofu Fr. Baragu, A. M. Slomšku in služabnici božji Mariji T. Ledochowski za zboljšanje zdravja. Priporoča se še za popolno zdravje in za pomoč v družinskih zadevah. — J. J. iz V. v. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovem, Materi božji, sv. Tereziji

Det. J. in škofu Baragu za dobljeno zdravje v teži bolezni. D. M. se priporoča šk. Baragu in sv. Judu T. za pomoč, M. bož. za vreden prejem sv. z. — E. M. iz R. se zahvaljuje sv. J. Tadeju, † škofu Baragu in Ign. Knobleharju za uslišanje; priporoča se še nadalje v več resnih zadevah.

Ali ne beremo, ali pozabimo..? To-le še enkrat v uvaževanje:

Trikrat je bilo že naznanjeno, da bo »Bogoljub« po višjem naročilu v času, ko gre za beatifikacijo † škofa Fr. Baraga, sprejemal samo take prošnje (zahvale), ki so naslovljene na našega slovenskega svetniškega kandidata.

Ako se kdo obrača za pomoč do več svetih ali svetniških posredovalcev in priprošnjikov, svobodno in prav. Toda, ko je bil uslišan, ne moremo tega pripisovati vprav škofu Baragu, zato se tako uslišanje pri delu za blaženstvo ne uvažuje.

V to številko smo izjemoma sprejeli še nekaj takih mešanih objav. Znaprej moramo tudi take iz zgoraj omenjenega razloga odklanjati.

Uvažujmo to in obsipajmo s prošnjami — kar se da — našega služabnika božjega!

L I S T E K

Carstvo brezbožnikov

Spisal P. Croidys. Prevedel Fr. G.

Dekletove besede, njen odločni nastop ga je kar naprej držal pod seboj.

»Zjutraj je šel ribe lovit,« je povzela, »vnil se je, ker sem videla njegov čoln privezan pri kraju. Kaj si naredil z njim?«

Šubin se je dvignil, ne da bi odgovoril. Začel je hoditi sem in tja in široka, krepka, nekoliko izbočena ramena so mu oživljala hojo težkega pozibavanja.

»Slišiš, Šubin? Kaj si naredil z očetom?«

Sila Natašinega glasu ga je vznemirila. Nezavedno, ne da bi dekletu opazilo, kaj dela, je potipal revolverski žep, kjer je imel orožje, nabito z novo nabojnico.

»Kaj sem naredil z očetom?« je rekel, tiščeč proti njej z nekoliko povešeno glavo kakor bik, »hudodelca sem kaznoval!«

Stopila je nazaj, se naslonila s hrbtom k zidu, ne da bi spustila Šubina iz oči.

Sledil ji je korak za korakom.

Obstala sta z obrazom drug proti drugemu, drug drugega sapo sta čutila.

»Kaj se pravi pri tebi kaznovati?« je povzela s topim glasom.

»Oče je tat!«

»Tat?«

»Da, zalotil sem ga po lovu, ko je odnašal težko košaro rib. O,« je dejal smeje se, »ne čudim se več, da si sveža in lepa kakor boljše vikinja! Oče te je pital z ribami iz Dnjestra, ki sem jih dajal loviti jaz za drugo »tovarišev« delavcev v Jaski! Hotel je imeti lepo hčer! Posrečilo se mu je!«

»Molči!« je rekla brez sape od ponižanja in jeze.

»Ali ne veš več, pred kom si?« zareži z užaljeno dostojanstvenostjo.

»Ne, dobro vem! Pred teboj, revše!«

»Pazi, kaj govoriš!«

»Bolje je biti mrtva kakor pa živa v tvojem strahovitem rdečem pecklu!«

»Misliš?«

»Da!« je rekla začudeno in nezaupno.

»Potem pa me zahvali, da sem ti očeta spravil iz tega, kar imenuješ ti, trapa zabita, rdeče pecklo.«

»Kje je?«

»Ne boš ga več videla!«

»Je mrtev?«

»Mrtev!«

»O!...«

Preplašeno in z vsemi živci obupno krčevito napetimi je zabadala poblazneli pogled v Šubina. Zajecljala je:

»Ti si ga ubil!«

»Jaz!«

Hoteč se vreči nanj se je skrčila. Šubin je v žepu zgrabil za revolver, pa ga ni izvlekel.

»Pazi se!« je rekel samo.

»Ti si ga ubil!« je obupano ponavljala.

»Kakor se pobijajo tatovi v komunistični državi!«

Nataša je z grozo gledala tega človeka z debelim in rdečim obrazom, ki ji je z mirnim glasom govoril o svojih grozodejstvih. Že dolgo je bivala bolečina v dekletovi duši in zdelo

se je, da ta duša ne more sprejeti še drugih; toda bolečina, ki je stopila vanjo, je bila še okrutnejša ko vse prejšnje skupaj.

Nenadoma se je začutila brez moči, samo, premagano.

»Povej mi vsaj, kaj si naredil s truplom?«

»Kaj sem z njim naredil?«

»Da, da, povej!« je dejala hitro dihajoč.

»Ta ribji tat ni bil za drugo, kakor da ga ribe pojedlo!«

»Strahopetec! Morilec! Pes!«

S stisnjenimi pestmi se je pognala proti njemu. Toda z eno roko jo je odrinil. Nataša se je opotekla in med vzdihom zdrsnila na tla.

Šubin je nehote pustil, da ga je ta obup ganil, in pa — dekle je bilo kaj čedno.

»Kaj bi! Vstani in pojdi!« je dejal z mirnejšim glasom.

Pomažaje si z rokami se je Nataša s težavo dvignila na kolena. Ko je bila pokonci, se je zopet znašla. Toda prišla jo je omotica in zazdelo se ji je, da se vse vrti okoli nje. Oprla se je na zid in odšla.

Na hodniku ni opazila nepremične prestrašene sence, ki jo je opazovala, ko je odhajala, Natalije Petrovne.

Misli in podobe brez zveze so se valile po dekletovih možganih in v srcu je čutila tako živo bolečino, kakor če bi ji Šubin predril meso s kroglo.

Zunaj v naravi so bili na uho glasovi, ki jih vedno prinaša poletje.

— — — — —
Iz Šubinove hiše je stopila tako hitro, da je skoraj tekla; bežala je, kakor bi rdeča izba bila v plamenih. V njeni duši so se zastori trgali in padali v cunjah. Sedaj je vedela! Vedela je! Strahovita gotovost jo je prešinjala. Dolgo se je držala na skrajni meji upanja.

V tem hipu je meja bila prekoračena. Nahajala se je pred neusmiljeno usodo, katere odločitve so brez priziva.

Šla je naravnost, mrmrala raztrgane stavke in mahala v prazno. Tisti, ki so jo videli, so si trepetaje govorili:

»Moj Bog! Kaj se je zgodilo Nataši Kirilovni?«

In za seboj je Nataša puščala razor groze. Ljudje so se spraševali, kakšno strahoto bodo zvedeli.

Ko je bila vstric Olgoporove izbe, ne da bi se zavedala, se je ribičeva žena zagnala proti njej in otroci so v solzah sledili materi. Videč dekletov spačeni obraz, je Olga Olgoporovna razumela, da Nataša ve, kaj se je pripetilo.

»Kaj se je zgodilo, Nataša? Kaj se je zgodilo?« je zavpila Olga Olgoporovna.

Otroci so vpili: »Oče! Oče!« Obešali so se Nataši za krilo. Tudi oni so hoteli vedeti,

dasi so v dušni tegobi že razumeli, da je smrt potrkala na vrata njihove hiše. Olga Olgoporovna je prišla Natašo za roko. Dekle jo je za trenutek gledalo, nato ji je s topim glasom reklo:

»Šubin je ubil očeta!«

»Očeta! Očeta!«, je zamrmrala Olga Olgoporovna.

»In kaj je naredil z našim atekom?« je vprašalo drobno, dolgo, rjavolaso dekletce prosojne kože, ki mu je bilo morda deset let.

»Kar je naredil z mojim!«

Nataša je zbegnila, se podvzivala, medtem ko je za njo zdihoval pomilovanja vredni klobčič obglavljene družine.

Nataša je bila brž na ravnini. Velika kopicica žita je zapirala obzorje; s svojo podobno je oplazila dekletove možgane, ki so ji zmedli misli presunljivi klici iz globine duše. Nataša se je ustavila. Nekaj trenutkov je mirovala ter si z veliko silo poskušala pomiriti živce. Razmišljala je o tem, kar se ni dalo popraviti. Dvajsetkrat si je ponovila: »Konec, nič več ne bom videla očeta!« kakor bi hotela svojim mislim zabičati strahovito resničnost.

Tedaj se je domislila, da mora obvestiti mater, brata. Toda kako, ko se boji, da se zgodi nova nesreča? Oba sta bila tako šibka!

Ko je izčrpala ves svoj pogum, je sedla na rob jarka ob poti, ki se je raztezala in vila v ravan. Skrila je glavo med roke, kakor bi ne hotela več videti modrega neba, ki je bilo doslej potrdilo njenih upov.

Z zaprtimi očmi se je vgrézala v noč, se skrivala v njej, se divje branila pred lučjo, ki se ji je zdela trda in sovražna. Obrnjena sama vase, v svoje srce, je bila samo še ubogo od nesreče strto bitje v širnem polju. Ni jokala. Solze so obramba slabotnih proti usodi. Misli so se podile po njej. Sedaj je okušala neznano čustvo, željo, upreti se.

»Kako dolgo se bomo še dali strahovati temu zločincu Šubinu! Šubinu! Šubinu!«

Z gluho besnostjo je ponavljala to ime. Iztrgala je obličje iz objema rok. Imela je stisnjeno grlo, vse mišice obraza odrevenele, kri ji je burno plala po žilah, ko je odprla oči in znova potopila pogled v jasnino, ki jo je znova našla z očmi. Minute ji niso bile več breme in muka. Oddahnila se je.

Začela je moliti. Tegoba jo je bila razbila. Znova je dobivala oblast nad seboj. Veter, ki je vel po ravnini, je postajal zanjo zopet dih večnosti, kajti opirala se je na Tolažnika vsega človeškega življenja. Izmotavala se je iz obupnosti, iz maščevalnosti, ki jo je obletaval. Oboroževala se je z vsemi duhovnimi silami. Očetova duša je bila ob njeni in ji je množila pogum.

Dvignila se je. Sedaj, ko je bila glava družine, je bilo treba dejanj. Odslej bo morala preživljati mater in brata. Znova so ji zanihale niti volje. Sklenila je, da pojde drugi dan na mlačev k Alekseju Andrejevu. Na ta način dobi nekaj potrošnih nakaznic.

Poleg sebe je videla dvigati se številne žitne kopice, očitno znamenje bogastva »črne zemlje«. Kljub minljivi norosti boljševikov je bila ukrajinska zemlja še vedno žitnica Rusije. Le-ti so dvigali glavo proti nebu in ponavljali stari klic upora: »Ne bom služil!« Bog pa je v svoji dobroti še naprej dajal zemlji sonce in zrak.

Ni bila daleč od kmetije Alekseja Andrejeva. Videla je notranje dvorišče in na sredi

bleščečo kovinasto gmoto velikanske mlatilnice ter bolj tenko črtane oblike lokomobile.

Kolikokrat je ob težkih urah življenja prišla k tej hiši, kjer so jo sprejemali kot mlado hišno prijateljico, kajti dobra Karina, žena Alekseja Andrejeva, ni pozabila, da bi Nataša postala njena hči, če bi Nikolaj, njen prvi sin, ostal v vasi. Kos boleče preteklosti je vezal obe ženski drugo k drugi.

Vstala je. Pojde torej h Karini, vrže se ji v naročje, pove ji strašno novico in na srcu starke, ki ji sije iz obraza in iz oči ista dobrot, bo našla dovolj moči, da bo odšla potem povedat domačim, da nosijo tistega, ki so ga imeli tako radi, Dnjestrove vode s seboj.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Poglejmo k Američanom

(Vtisi s potovanja. — Dalje.)

V najlepšo tolažbo slovenskemu srcu je tudi to, da najde v slovenskih cerkvah ali lep oltar z Marijino podobo z Brezij ali pa vsaj njeno podobo na odličnem mestu svetišča. Kjer koli sem videl to Marijino podobo, ki je šla s Slovenci tudi preko morja, se mi je zdelo vse tako domače. Pa tudi v neslovenskih cerkvah imajo podobo Marije z Brezij, zlasti v tistih, ki so jih dali sezidati slovenski duhovniki, ali kjer je kdaj deloval ali še deluje slovenski duhovnik. Da, podoba Marije z Brezij je že tolikim olajšala domotožje in vlila poguma za nove boje!

Zato tudi ni čuda, da se Slovenci kakor tudi drugi verniki tako radi zbirajo na ameriških Brezjah v Lemontu, kjer je kronana Marijina podoba po blagopokojnem nadškofu dr. Jegliču. Letos je ta podoba dobila nov dom, ko so frančiškani dali sezidati novo svoje semenišče, nov samostan in cerkev v sredi stavbe. V tej stavbi je tudi tiskarna za list »Ave Maria« in gostišče za romarje, ki tako radi semkaj prihajajo, da obenem tudi obišejo Kalvarijo, ki so jo umetniško napravile mariborske šolske sestre v bližini svoje lemontske hiše.

Tako je po Mariji z Brezij postal Lemont pravo versko središče vseh ameriških Slovencev. Zdi se, da bo tudi v narodnem oziru imel vedno važnejšo vlogo. Pri zborovanju »Baragove Zveze« v Jolietu se je tudi sklenilo, da se vsa snov, ki se nanaša na Baragovo beatifikacijo, zbira v Lemontu. Tako bo Lemont slovenski — Jeruzalem v Ameriki.

★

Kako je z javno moralno v ameriškem življenju? To je pa težka

stvar! Doslej sem opisoval katoliško življenje od lepe strani. Je pa v javnem življenju tudi vse polno drugih, čisto poganskih vplivov, ki se ne dajo kar tako skriti. Tako zlasti ženska moda v poletnih mesecih zgublja v Ameriki — toda ne povsod! — ves čut sramežljivosti. Razne verske ločine, pa še bolj brezverci, na to ne gledajo. Kaj šele Judje! Vse to dobre katoličane zelo boli. Od svoje strani ovirajo take izgrede, kar največ morejo. Ustanavljajo razne zvrste dostojnosti, ki pod vodstvom katoliških škofov ne ostajajo brez uspehov. Prej ali slej se bodo gotovo pokazali uspehi, kakor n. pr. v kino industriji. Sedaj so označene kino dvorane, ki predvajajo samo filme te lige. To je velik napredek v tem oziru. Zato ima Amerika v zadnjih letih tudi lepih in res moralno visokih filmov. Nekaj pa tudi čisto katoliških! Kdo se ne spominja filma »Brezdomcevi«, ki kaže vzorno in požrtvovalno delo katoliškega duhovnika fathra Flanaganana za zapuščeno moško mladino! Ta film so množice Slovencev hodile gledat v prvih novemberskih dneh 1939 v kino Union.

Prav tako se je začelo delovanje katoličanov na polju tiska. Začelo se je močno delovanje za dostojnost slik v raznih listih. Boj so napovedali umazaniam slikam in tisku, bolje rečeno podjetjem, ki to izvršujejo! Tako po načrtu napredujejo ameriški katoličani v obrambi krščanskih moralnih načel.

Še ena stvar me je razveselila. Neko nedeljo dopoldne pridem iz cerkve. Tamkaj okrog cerkve ponuja mlad fant obsežne liste. Tudi jaz ga dobim, četudi je za avtomobiliste. Z zanimanjem sem ga začel prebirati in gledati vsebino. List je med drugim natančno

povedal, kje in kdaj se vrši nedeljska in prazniška služba božja tudi za katoličane. Te tiškovine pa ni izdalo kako versko združenje, temveč bencinska firma SOHIO, ki jih ponudi tudi pri svojih lokalih. Tako je katoličan vedno informiran, kje lahko opravi svojo versko dolžnost, če se odpelje zdoma na vrak na farme ali drugam. Tudi to je značilna obzirnost ameriškega duha, da zna dovolj ceniti zavednost katoliškega srca!

Ko sem — četudi brez načrta — nanizal nekaj črtic o ameriškem vtisu, sem se spomnil še ene lepe poteze, ki je Američanom v čast.

Američani znajo pa tudi resnico povedati, zlasti če gre za katoliško šolo ali za vzgojo mladine. Naj omenim samo nekaj takih stavkov, ki jih je v »Ameriški Domovini« napisal pred šolskim letom 1939 dobri naš znanec kanonik father Oman. Takole vprašuje starše: »Kam bodo šli vaši otroci v šolo? — Čas prihaja, ko bodo začeli z novim šolskim letom. Kam bodo šli pa tvoji?« — »Moji otroci pojdejo ... No, kam pojdejo? Naravna, božja in cerkvena zapoved ti pravi: V katoliško šolo jih moraš pošiljati! In Zveličar pravi: »Kdor Cerkve ne posluša, naj ti bo

kakor pogan in cestninar.« Kdor vse po svojem dela, kdor proti cerkveni zapovedi pošilja otroke v brezbožne javne šole, dokler jih je mogoče pošiljati v katoliško šolo, tak prav tako greši kakor tisti, ki oskrunja nedeljo s hlapčevskim delom. ... In takih, ki bi res ne mogli pošiljati otrok v katoliško šolo, je malo. Vsi drugi pa, ki pošiljajo svoje otroke v državne šole brez zadostnega vzroka, pa naj bo Peter ali Pavel ali pa Marko, greši, saj ve, da v državni šoli ni verskega pouka. Kjer je pri vzgoji Bog izključen, taka vzgoja nima temelja, je zelo pomanjkljiva, v zraku viseča. To resnico nam jasno kaže tudi dejstvo, da se danes oglašajo na vseh straneh treznomisleči ljudje, katoličani in protestanti, ki zahtevajo, da naj javna (državna!) šola tudi kaj stori za versko vzgojo. Kako pomanjkljiv je ameriški šolski ustroj, kaže že dejstvo, da najdeš v Zedinjenih državah najbolj zločinsko mladino, dasi imamo največ šol, ki so najbogatejše opremljene. Amerika je začela moralno propadati takrat, ko je izgnala Boga iz javnih šol in bo šla rakovo pot v moralnem oziru, dokler ne vpelje Boga nazaj v svojo vzgojo. »Brez mene ne morete nič« — pravi Zveličar.

Vikt. Demšar.

Iz življenja Cerkve

Dekan kardinalskega zbora v Rimu, Granito di Belmonte, je 10. aprila 1940 praznoval 90 letnico življenja. Svoj čas je bil nuncij v Bruselju, nato na Dunaju; za kardinala je bil imenovan l. 1911, l. 1930 pa za dekana kardinalskega zbora. Kot tak je lani vodil konklave, ko je bila volitev novega papeža.

Enih misli in enega srca. V papeškem zavodu za razširjanje sv. katoliške Cerkve je kardinal Fumasoni Biondi podelil zakrament sv. mašniškega posvečenja 37 bogoslovcem, ki se pripravljajo za misijonsko poslanstvo. Zanimivo je, da pripadajo ti novomašniki 19 narodnostim. Zavod ima sedaj 225 gojencev iz 40 različnih držav.

Ugodnost poslušalcem vatikanske radijske oddajne postaje. Sv. oče Pij XII. je dovolil, da se morejo pod danimi pogoji blagoslova »urbi et orbi«, ki ga podeli papež ob slovesnih prilikah z višine na pročelju cerkve sv. Petra v Rimu, in je združen s popolnim odpustkom, udeležiti tudi poslušalci na radiju, če sprejmejo blagoslov z globoko pobožnostjo. V ta namen je spremenjeno obredno besedilo, katero je izgovoril papež prvokrat na veliko-

nočno nedeljo. Besedilo »omnibus his praesentibus« (vsem tu navzočim) ima sedaj dopolnilo, »iis qui vocem ipsius benedictis ope radiophonica pie perceperunt« — (tistim, ki so glas blagoslovitelja s pomočjo brezžične telefonije pobožno poslušali in sprejeli).

Ganljivi prizori. Rimski romarji iz Ljubljane so pripovedovali, kako dolge vrste spovedancev so stale pri spovednicah v Rimu veliki teden in da je bilo med moškimi zlasti veliko število razumnikov in častnikov, ne samo navadnih vojakov. — V Milanu so imeli svetni in redovni duhovniki veliki teden v tovarniških prostorih in v poslopih, imenovanih »Dopolavoro« — cerkvene govore kot pripravo za prejem sv. zakramentov. — Iz Belgije poročajo, da je imel na veliko nedeljo v Mechelnu kardinal van Rocy veliko mašo za ondotno vojaško posadko. Med mašo je pristopilo več generalov in 2000 vojakov k sv. obhajilu. V predmestju Bruselja (Etterbeck) je isti dan nuncij msgr. Micara med veliko mašo podelil sv. obhajilo 1200 vojakom.

V Varšavi je bilo za časa nemškega obleganja 19 cerkva skoraj popolnoma razruše-

nih; štiri pa, med njimi stolnica, so bile močno poškodovane. Sedaj jih popravljajo. V bojih za Varšavo je bilo ubitih 10 duhovnikov, 8 klerikov in 20 redovnih oseb; 10 duhovnikov in 12 redovnih oseb pa hudo ranjenih.

Zaradi zanimivosti. Prve štiri mesece sedanje vojne je bilo v Nemčiji 129.635 porok, za 53% več ko v enaki dobi prejšnjega leta. Med temi je bilo tako imenovanih vojnih porok 50.000.

Kardinal Pellegrinetti, ki je bil poprejšnji nuncij v Belgradu, je opravil na tiho nedeljo službo božjo v vseučiliški cerkvi v Rimu, kjer je na stotine vseučiliščnikov ter mnogo profesorjev in uradnikov pristopilo k sv. obhajilu. Skupna velikonočna pobožnost osebja iz najvišjega učnega zavoda — napravi vtis!

Vseh ljudi na zemlji je po najnovejšem štetju 2 milijardi 122 milijonov 668 tisoč. Od teh je 398.277.000 katoličanov, 201.868.000 protestantov, 161.305.000 pravoslavni in 9 milijonov 384.000 drugih kristjanov. Ostali so mohamedani, mnogovrstni pogani in nekaj judov.

Katoliška univerza v Milanu se širi in raste na ugledu. Vzdržuje jo vsa Italija s prostovoljnimi prispevki, ki jih zbirajo na »vseučiliški dan«, ko prirejajo razne svečanosti s predavanji. Za leto 1939 je znesla zbirka dober polčetrty milijon lir, še nekaj več ko prejšnje leto. Vseučiliški odbor ima v načrtu, da ustanovi še medicinsko fakulteto (oddelek za zdravniške nauke) s sedežem v Rimu. Univerza obsega glavno poslopje, ki je veljalo 10 milijonov lir; l. 1923 je bilo sezidano tako imenovano »uradno poslopje« — moderna palača. V poznejših letih so bile dozidane razne predavalnice (kolegiji).

Staro navado je obnovil sv. oče Pij XII., ki je 11. aprila t. l. za 500 letni smrti spomin sv. Frančiške rimske v cerkvi »Santa Maria Nuova del Foro Romano« pred relikviarijem svetnice — opravil sveto daritev, kakor se je to zgodilo pred 1870 vsakega 11. aprila.

600 letnica stolne cerkve sv. Štefana na Dunaju. Dunajska nadškofija praznuje letos 600 letni jubilej svoje, v umetniškem in zgodovinskem pogledu znamenite stolne cerkve. Prvotno svetišče, ki je stalo na tem mestu, je iz leta 1147. Spopolnjeno je bilo l. 1250, a je l. 1258 pogorelo. Nanovo pozidana cerkev je bila zopet po požaru l. 1276 prizadeta. Sedanja veličastna gotška stavba s tremi ladjami ima svoj začetek v l. 1340. Mogočen je zlasti zvonik, ki kipi 137 m v višino. Nameravali so mu dodati še pobratima, pa ga niso dovršili. Polnost notranjih in zunanjih umetniških sestavin in okraskov daje cerkvi sv. Štefana prednost znamenite umetnine. Za 600 letnico je bila

znatno obnovljena. Duhovno prenovljeni so bili tudi verniki, ki so se udeležili velikega ljudskega misijona v tej cerkvi.

Bazilika božjega groba v Jeruzalemu je v popravilu. Hkrati se bo pa izvršila velika preemba. Papež Pij XII. je naročil profesorju Marangoniju, članu umetniške akademije »Accademia d'Italia«, naj napravi načrte za krasno novo cerkev, ki bo zvezana s staro, častitljivo baziliko in bo omogočala katoličanom latinskega, grškega in armenskega obreda poseben dohod do božjega groba in do kapele sv. Helene. Model te nove bazilike bo mogoče videti na cerkvenem oddelku svetovne razstave v Rimu l. 1942.

Večno češčenje. Praški nadškof in kardinal dr. Kaspar, ki je prestal hudo bolezen, je takoj po vrnitvi iz sanatorija vernikom razglasil, da hoče vpeljati in urediti za cerkve v Pragi in celi nadškofiji večno češčenje, kakor je v ljubljanski in lavantinski škofiji že davno v navadi. Nadškof opominja vernike, naj se z vneto združujejo ter iščejo pomoči in tolažbe pri evharističnem Zveličarju in naj kažejo svojo versko zavest s številno udeležbo pri evharističnih procesijah.

K veri svoje mladosti se je povrnil odvetnik Anton Sotoy Gama, ki je bil med prvimi povzročitelji mehiške revolucije in član državnega zbora za časa Callesove strahovlade. Sedaj je postal veren katoličan. V listu »Universal« je obsodil svojo zmoto in krivico. Poudaril je: »Vzeti mladini vero, se pravi, ustvarjati sužnje najgrših strasti, nizkotnih nagonov.«

Katoliški delavci v Belgiji so imeli v začetku pomladi svoj XIV. kongres v Bruslju. Navzočni so bili odlični zastopniki oblastev, šolstva, ministri, cerkveni in državni dostojanstveniki. Organiziranih katoliških delavcev ima Belgija sedaj 830.789. Od lani so se njih vrste povečale za 47.000 članov. Na kongresu so razpravljali o sodobnih delavskih zadevah, obenem pa tudi o duhovni obnovi delavskih vrst.

Zaupanje in odlikovanje. Kot častni predsednik odbora za vzgojo mladine v španski falangi je bil imenovan madridski škof dr. Garay. S tem je priznana cerkvena avtoriteta v področju vzgoje. Narodna in katoliška vzgoja se na Španskem popolnoma strneta v eno.

Razgovori za uveljavljenje starega konkordata ali za sestavo novega so se začeli na Španskem. Vlada bi bila voljna, da bi se potrdila stara konkordatna pogodba iz l. 1851. V tem primeru želi obdržati tudi predpravice, ki jih je ta konkordat dovoljeval španskemu kralju. Ker pa so razne vlade te predpravice

zlorabljal, je umljivo, da si na cerkveni strani žele novih dogovorov. — Španska vlada je za popravo poškodovanih cerkvá dovolila podporo dveh milijonov pezet. — V letnem poročanju je za potrebe katoliške Cerkve na Španskem zastavljenih 65 milijonov pezet.

Povračilo. Ministrski svet v Madridu je vrnil jezuitskemu redu vso imovino, ki je bila l. 1932 zaplenjena. Med temi posestvi je tudi svetišče v Lojoli, vseučilišče v mestu Deuto, visoka tehnična šola v Madridu, meteorološki observatorij, vsi redovni zavodi i. dr.

Ob proslavi 1300 letnega hrvatskega jubileja je odbor sklenil prirediti l. 1941 razstavo, ki naj pokaže, kaj je Cerkev storila v 13 stoletjih za hrvatsko kulturo na polju šolstva in izobrazbe. Dekanijske konference pa določajo spored, kako obnoviti v svetem letu versko življenje. Glavne prireditve v tem sporedu so: ljudski misijoni po posameznih župnijah; pobožnost prvih petkov; križev pot ob prvih petkih v spravo za greh; romanja na Trsat; pobuda za mesečno sv. obhajilo; snovanje Katoliške akcije; širjenje katoliškega tiska.

Slovenec — opat v Rajhenburgu. V samostanu oo. trapistov v Rajhenburgu so dobili novega opata v osebi o. Pija Novaka. Prejšnji dolgoletni opat o. Placid Epalle je prosil, da sme kot francoski rojak zopet bivati kot navaden redovnik v svoji domovini.

Ljubljanska škofija. Za stolnega kanonika v Ljubljani je imenovan trziški župnik, svetnik Anton Volk. 12 let je vodil dušnopastirsko službo v Trziču z vso vnemo in gorečnostjo, za kar mu je Bog dal lepe zmožnosti. Kot ugleden in vzoren duhovnik bo mogel tudi v novi službi, ki mu bo kot stolnemu kanoniku poverjena, mnogo koristiti ljubljanski škofiji. — Za župnika in dekana v Kočevju je imenovan Peter Flajnik, doslej župnik v Št. Rupertu na Dolenjskem. — Kot župnik in dekan v Ribnici je bil umeščen dosedanji katehet in cerkveni predstojnik pri uršulinkah v Škofji Loki, Viktorijan Demšar. — Za duhovnega svetnika je imenovan Janez Zupančič, župnik v Škocijanu pri Turjaku. — V Št. Rupertu na Dolenjskem so dobili novega župnika Fr. Nachtigala, bivšega kaplana v Dobropoljah; na njegovo mesto je nastavljen duhovnik J. Lavrih. Jezuitska provinca je izgubila gorečega misijonarja p. Janeza Pristova, ki je umrl 25. aprila 1940 po daljšem bolehanju v Ljubljani. V jezuitski red je bil pokojni sprejet kot duhovnik ljubljanske škofije. Bil je vsekdar gorečnik za slavo božjo, za kulturni in nraštveni napredek Slovencev, za prospeh naših katoliških listov, ki jih je podpiral tudi s svojimi dopisi in sestavki. Na-

pisal je tudi več samostojnih del (n. pr. knjižico »Presveto Srce Jezusovo, kralj in središče vseh src« — poučna in molitvena knjižica za častilce presv. Srca Jezusovega). Pokojni je bil brat bivšega horjulskega župnika Jožefa Pristova.

Zlatomašniki. Letos praznujejo 50 letni mašniški jubilej gg.: d. svetnik Ferjančič Franc, kanonik v Novem mestu; d. svetnik Vondrášek Venceslav, župnik v Podbrezjah; d. svetnik Pešec Franc, dekan in župnik v p., Šmarje; d. svetnik Dominik Janež, župnik, Studeno pri Postojni; msgr. Valentinčič Ign., stolni kanonik v Gorici; dekan Rejec Jakob, župnik v p., Ajševica pri Gorici; Lojk Alojzij, župnik na Banjšicah.

Iz lavantinske škofije. Umeščena sta bila: za župnika-vikarja novoustanovljene župnije Studenci pri Mariboru: p. Janez Rebec, O. F. M. Cap.; za župnika v Bučah g. Jurij Pribožič, provizor istotam. — Postavljeni so bili: za provizorja v Črnečah g. Alojzij Drvodol, vikar-pomočnik istotam; za provizorja na Vurbergu g. Vinko Kolman, kaplan v Rušah; za soprovizorja pri Sv. Juriju ob Pesnici gospod Franc Babšek, provizor ob Svečini; za provizorja pri Sv. Antonu na Pohorju g. Anton Cafuta, I. kaplan pri Sv. Magdaleni v Mariboru; za sopro. na Pernicah gosp. Franc Šmon, provizor na Ojstrici. — Nastavljeni so bili gg.: Jurčak Martin, salezijanski duhovnik na Radni, za II. kaplana v Sevnici ob Savi; Drevenšek Franc, semeniški duhovnik, za kaplana v Rušah; p. Marko Fišer, O. F. M. Cap., za I. kaplana v Studencih pri Mariboru; p. Jakob Vučina, O. F. M. Cap., za II. kaplana v Studencih pri Mariboru; Šmirmaul Alojzij, semeniški duhovnik, za kaplana na Teharjih. — Prestavljeni so bili sledeči gg. kaplani: Videčnik Viljem iz Trbovelj (III.) v Artiče z delokrogom III. kaplana v Rajhenburgu; Volasko Adolf iz Rajhenburga (III.) v Trbovlje (III.); Zver Štefan iz Konjic v Črensovce; Škrabar Janez iz Murske Sobote na Ljubno; Rous Matija iz Črensovcev v Mursko Soboto; Vogrinec Anton, II. kaplan v Žetalah, za I. kaplana istotam; Poteko Pankracij, III. kaplan pri Sv. Magdaleni v Mariboru, za II. kaplana istotam; Orešnik Franc iz Teharj k Sv. Magdaleni v Mariboru (III.). — Upokojen je gosp. Rozman Jožef, župnik v Črnečah.

K presenečenjem, ki se vrste v naših dneh, spada tudi zблиžanje Jugoslavije in Rusije v trgovskih, gospodarskih in morda tudi v političnih vprašanjih. Listi objavljajo v pomirjenje in v pojasnilo tega dogodka, da s tem Jugoslavija nikakor ni odstopila od svojega zadržanja proti boljševizmu kot takemu. Utegne pa biti to zблиžanje — tako trdijo — močno

orožje, ki bo zavarovalo nevtralnost in neodvisnost balkanskih držav.

Ob tej priložnosti časopisi tudi opozarjajo na to, kar je pisala »Komsomolska pravda«, glasilo sovjetske komunistične mladine: »Dne 23. avgusta 1939 je bila med Sovjetsko Rusijo sklenjena zveza za skupni boj proti krščanstvu, zlasti proti katoliški duhovščini.«

Prijatelj Slovencev, škof dr. Dionizij Njara di, je 13. aprila 1940 v Mrzlem polju v Žumberku, kjer se je mudil na vizitaciji, nenadoma umrl. Našli so ga mrtvega v postelji. Pokojni škof je imel v oskrbi vse katoličane vzhodnega obreda v Jugoslaviji. Pred posvečenjem (1920) je bil katehet. Ves čas se je zlasti zanimal za napredek v poučevanju krščanskega nauka in se udeleževal tudi katehetskih zborovanj. V Slovenijo je prihajal vselej, kadar smo imeli kakšno večjo versko in cerkveno prireditev. N. p. v m.!

Bivši dubrovniški škof dr. Carević se je naselil v Zagrebu, ker je postavljen za stalnega tajnika škofovskih konferenc.

Iz kraljestva svete ljubezni

Don Orione †. Med prve stebre krščanske dobrotelčnosti v novi Italiji spada Don Luigi Orione, ki je 13. marca 1940 umrl v San Remo. Njega bi lahko imenovali drugega Boska. Kot sin revnega kamnoseka ni imel sredstev, da bi se šolal. Pomagal si je s službo oskrbnika (kustosa) pri stolnici v Tortoni, kjer je dobil polg hrane in stanovanja še 12 lir na mesec. Od teh je dajal polovico nekemu ubogemu semenišniku.

Že takrat je zbiral zapuščene otroke okrog sebe in jim je pomagal. Kot bogoslovec je ustanovil v Tortoni l. 1893 »oratorij« (zbirališče) za dečke, za kar je dobil v škofijski hiši nekaj prostorov. To je bila podlaga za poznejšo ogromno karitativno ustanovo: »Dejanje božje previdnosti«. Ko so bile premagane prve obupne težave, se je delo jelo ugodno razvijati. Nastajale so hitro sirotišnice, vzgojevalnice, učilnice za uboge dečke, kolonije, pa tudi domovi za izseljence po mestih.

V svoj krog je privabil Don Orione mnogo duhovnikov (»Sinovi božje previdnosti«). To duhovsko občestvo ima danes do 1000 članov. V Rimu ima ta zveza dva velika zavoda. Znan je zlasti »Istituto di S. Filippo Neri«, v Milanu pa zavod za dečke »Piccolo Cottolengo«.

Za izseljence so bili ustanovljeni pod vodstvom te zveze domovi v Argentini, kjer je don Orione sam dve leti bival in skrbel za svoje rojake tudi v Braziliji, Chile, Peru, Uruguayu in v U. S. A.

Vso skrb je posvetil Don Orione vselej in povsod siromašnim otrokom in mladostnikom, pa bolnikom in zapuščenim in zanemanim revežem. Bil je povsod domač in priljubljen.

Po smrti so njegovo truplo iz Tortone prevažali po vseh večjih zgornjeitalijanskih mestih. V Genovi in Milanu so se zbrale ob ulicah velikanske množice, ki so na ta način počastile spomin velikega dobrotnika revne mladine in drugih siromakov.

Lepo se razvija »Apostolstvo bolnikov«, ki ima svoj sedež v kapeli N. Lj. Gospe zdravja v Ponikvah (dobropoljska župnija). Vodja je d. svetnik A. Mrkun. Vpisanih je doslej že okrog 5500 članov iz vseh dežel, kjer prebivajo tudi Slovenci. Tolažilna pisma izhajajo v lističu »Samaritanu«. — Vsak teden se opravi v kapeli v Ponikvah za vse člane »Apostolstva bolnikov« ena sveta maša. Vsak nov član dobi brezplačno »postajni križec« — za pristopnino in poštnino plača 4 din.

Vzgoja

Liga dostojnosti. »Slovenec« je 30. aprila t. l. pisal: Neverjetno je, kako grozno se je razpasla in vkoreninila ostudna navada bogokletstva, ki se z njim sramoti Bog sam, najbolj pa Marija!

Neverjetno! Slovenci z italijanskimi besedami psujejo Mater božjo! In kdo to dela, kdo z južnaškimi izrazi sramoti Boga? ... Ne samo preprosti, tudi »gospoda«, tudi že mladina in taki, ki bi morali drugim biti za zgled. To je neskončno sramotno spričevalo za našo »kulturo«. Nobene verske, pa tudi nobene narodne zavesti! Kakor da nimamo domačih klettev dosti in preveč, si jih izposojajo nekulturni ljudje med nami od tujcev — samo da morejo izreči, kar se n a j g r š e g a izreči da. Nobene olike, nobene dostojnosti, nobenega sramu. O narodnem ponosu nobenega govora!

Da bi se omogočila urejena, stalna in vsestranska borba zoper to hudo gnojno rano med nami, se je ustanovila »L i g a d o s t o j n o s t i«, ki naj goji srčno kulturo: dostojnost in nravnost. Ta organizacija je posestrima »D r u Ź b e t r e z n o s t i«. Kakor pijanost in surovost skupaj hodita, tako morata omenjeni organizaciji vzajemno delati za treznost in dostojnost.

Naj Bog obilno blagoslavlja to prepotrebno borbo in vse, ki so voljni žrtvovati se na tem torišču za prepород našega ljudstva.

Pa še vi! ... Tole je bilo brati te dni v nekem nemškem listu: Umrl je ugleden družinski oče, ki se je iz malega prikopal do znatnega posestva in imetja. V svoji oporoki je vsem domačim za vodilo zapisal tako-le

izpoved: »Pravijo, da sem vzoren gospodar. O tem ne govorim. Povem pa, kje je skrivnost mojega uspeha in napredka: Ob nedeljah nisem nikoli delal; vsak dan sem šel k sveti maši, ako pa v delavnik le nisem utegnil, sem poslal koga domačih; svojih setev nisem izročil le zemlji in pognojilvi, ampak tudi blagoslovu božjemu. Do svojih poslov in do revežev sem bil dober. — Delajte še vi tako, pa se vam bo vse posreči iztekalo.«

Obisk nedeljskega krščanskega nauka se poživlja zlasti v Nemčiji. Škof passauski Simon Konrad Landersdorfer v svojem pastirskem listu takole nagovarja starše in vzgojitelje: »Na vas, starši in gospodarji, sloni velika odgovornost za versko odgojo otrok. Vi boste dajali enkrat odgovor za to, kako ste bili otrokom očetje in matere za večno življenje. Saj veste sami, da je vse drugo, kar morete svojim ljubim otrokom in v vzgojo izročeni dati, minljivo in da končno razpade, če jim niste vcepili neomajne krščanske vere in če jih niste vpeljali v verstveno življenje. Za vse to je pa neobhodno potrebno, da so dovolj poučeni v verskih resnicah. Pokažite, da je ta dolžnost, ki vam jo naklada vest, prav tako nujna kot vsaka druga dolžnost. Pošiljajte svoje otroke h krščanskemu nauku. Prav tako ste pa vsi odrasli povabljeni, da se še utrujete in poučujete v verskih naukih in da dajete zgled mlajšim, tako kakor je bila včasih po sebi umljiva navada.«

V freiburški škofiji je obisk krščanskega nauka sila napredoval. V mnogih župnijah — tako poročajo — hodijo h krščanskemu nauku stari in mladi, moški in ženske. Nadškof Gröber jim je izrekel v postnem pastirskem listu posebno zahvalo in priznanje.

Razno

Sklepi kongresa K. K.

10. Sovraštvo — ljubezen.

Duh in jedro krščanstva je ljubezen. Obžalovanja vredno pa je, da je med kristjani premalo ljubezni, pač pa veliko razprtij, sovraštva in strastnih tožb. To je velik vzrok, da naša vera pred svetom nima potrebnega ugleda. Zato KKK opozarja:

1. Kristjani se morajo predvsem zavedati, da je ljubezen v krščanstvu prva zahteva in da je brez nje krščanstvo prazno. Zato pozivamo:

2. vse katoliške Slovence, naj skušajo napraviti konec dolgim, nepotrebnim pravdam, ki navadno prinašajo obema strankama mnogo gorja, in naj se po možnosti med seboj zlepa poravnajo. Mirovna sodišča po občinah naj obnove in počivajo svoje spravljivo delo.

3. katoličani naj se odlikujejo v delih ljubezni do bližnjega. V vsaki župniji naj bo krščanska dobrotelna organizacija, ki imej skrb za vse pomoči potrebne. V krščanski družbi ne sme biti nikogar, ki bi nezadovoljeno trpel pomanjkanje. Ljubezen bodi naš krščanski znak.

K našim slikam. Na vnebohod je sveti oče Pij XII. prvič izvršil kanonizacijo, t. j. svetniški obred in s tem podelil čast oltarja bl. Gemmi Galgani in bl. Mariji Evfraziji Pelletier. (Glej sliki str. 162.)

Gemma Galgani se je rodila 12. marca 1878 v Camiglianu v Italiji. L. 1899 je čudežno ozdravela v težki bolezni, in sicer na priprošnjo sv. Gabrijela žalostne Matere božje (Frančišek Possenti), ki je tudi eden izmed svetnikov novejšee dobe. Umrla je l. 1903.

Marija Evfrazija Pelletier je po rodu Francozinja. Rodila se je 31. julija 1796. Kot redovnica s. naše ljube Gospe je ustanovila več samostanov. Umrla je l. 1868.

Tretjo in četrto stran ovitka smo odkazali nekaterim prvoobhajancem in prvoobhajankam iz Ljubljane. — Bralcem in bralkam »Bogoljuba« naj srečni ljubljenci Gospodovi, ki so v teh dneh po vseh župnijah prvikat povabljeni kot svatovski gosti pri božjem Prijatelju otrok, obude in počivajo spomin na prvo sveto obhajilo. Starši in sorodniki prvoobhajancev naj ta spomin praznujejo z dobro opravljeno obletnico, 5, 10, 15, 20 in večletnico pri mizi Gospodovi.

Spominke na prvo sv. obhajilo, ki jih vidimo na 3. in 4. strani ovitka, sta uredništvu poslala ljubljanska kateheta, gg. Valentin Tomc in svetnik Ign. Zaplotnik. — Uredništvo se jima lepo zahvaljuje.

Duhovne vaje v Domu Device Mogočne bodo: Za učiteljice in uradnice od 16. do 20. julija; za dekleta pa od 12. do 16. avgusta. — Pričetek obakrat prvi dan ob 6 zvečer. Oskrbnina 100 din. Prijave na naslov: Dom Device Mogočne, Ljubljana, Lichtenthurn.

Po udeležbi. Vsakdo, ki okusi blagor duhovnih vaj, bi se rad zahvalil in še drugim priporočil, da bi se odločili za zaprte duhovne vaje. — Zahvale so si podobne, zato ne moremo vseh priobčevati. Naj za izjemo povzamemo samo nekaj stavkov iz daljšega priporočila, ki ga je poslala udeleženka d. v. na Mali Loki pri Ihanu:

»Kakor si človek, ki je slep rojen, ne more predočevati lepote cvetic, ne krasote narave, četudi sliši še tako žive opise, tako tudi ni mogoče, da bi kdo doumel notranjo srečo, ki jo dajo dobro opravljene duhovne

vaje, dokler se sam osebno ne prepriča. — V omenjenem tihem domu smo se pod varstvom Brezmadežne nemoteno tri dni zatopile v delo za lastno zveličanje, za to, kar je najpotrebnejše: Reši dušo svojo. Dnevni red nas je docela zaposlil; ni bilo časa za raztresečnost. V duhovnih vajah dobiš mir in srečo. Poskusi! Odloči se čimprej!»

Dobre knjige

Šesti KKK: »Kakor svetel žarek v težkem času je bil šesti mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani pred letom.« Pomen te stalne mednarodne prireditve je večji, kakor si morskido misli, a uveljaviti ga je treba. Navdušenje za načela in namene, ki dajejo ne le upravičenost, ampak narekujejo potrebo teh kongresov, ne sme splahneti. Sklepi, resolucije VI. kongresa so migljaj, kaj je treba storiti, kje započeti in zagrabiti, da na zunaj sijajna svečanost VI. kongresa v Ljubljani ne bo kakor enkratni ognjeni žarek, ki udari z vso silo na dan, pa se brž zopet poleže.

Da bomo mogli skrbno in smotno sestavljene kongresne govore uveljaviti in jih oživotvoriti, da se spomin na zunanje slavnostne dni ne zatemni, je bilo potrebno dati kongresu pečat v posebni knjigi, ki vsebuje predvsem govore domačih in tujerodnih govornikov. Hkrati je pa v knjigi orisan in v krasnih slikah počitovan ves potek svečanih dni in nabožnih vaj po naših cerkvah.

To je res knjiga, ki po svoji vsebini in po zunanji lepoti spada v vsako knjižnico; dobi naj pa prostora tudi v krščanskih družinah, katere zmorejo 40 din naročnine. (Izvod v celoplatneni vezavi 55 din.)

Naroča se: Sk. ordinariat v Ljubljani.

Pozdravljena Kraljica! Marijine pesmi za mešani zbor. Zložil dr. Fr. Kimovec. V Ljubljani 1940. Odobril šk. ordinariat v Ljubljani.

Šestnajst Marijinih pesmi obsega ta nova zbirka, ki jo bo z veseljem pozdravil in sprejel vsak cerkveni zbor, prav tako pa verniki, saj jih bodo te domače popevčice užigale in vnemale v njih zaupanju in ljubezni do nebeške Matere.

Poudarjamo predvsem značilno prednost teh zložb, ki je v tem, da imajo skoraj vse narodno poento. Vendar se je pa g. skladatelj spretno izognil vsem vsakdanjim in znanim tezam ter nudil vse v novi izklesanosti.

Med skladbami so na prvem mestu štiri Marijine antifone: »Pozdravljena Kraljica«, — »Premila Mati Zveličarjeva«, — »Zdrava, o nebes Kraljica« — Raduj se, Kraljica nebeška«.

Te znane cerkvene molitve, uvezene v primerne skladbe, naj bi se povsod navežbale, četudi je za tako petje treba nekoliko več prožnosti. Vernikom bo ustrezno zlasti zato, ker znajo besedilo teh molitev naizust.

Zbirka se naroča v Jugosl. knjigarni v Ljubljani.

O, kam, Gospod! Osemnajst cerkvenih pesmi za moški zbor. Izdal dr. Fr. Kimovec. — V Ljubljani 1940. Samozaložba. Odobril šk. ord. ljubljanski. — Cena 16 din v Jug. knjigarni, 6 izvodov 66 din pri skladatelju. Pred škofijo 9/II.

Ko se je g. skladatelj odločil, da nudi zbirko novih kompozicij za moške zборе, je bržkone hotel dati obenem tudi pobudo, da bi po naših cerkvenih korih čim večkrat nastopili kot pevski spremljevalci cerkvenega bogoslužja — fantje in

možje. Moški zbor — če je sestavljen iz čistih, svežih, nerazkrhanih grl — silno poživi službo božjo in napravi prijetno premembo. Naj bi omejena zbirka k temu izdatno pripomogla.

Izbira pesmi ni homogena (istovrstna), ampak ima za razne praznike in cerkvene čase po nekaj: poleg par mašnih nekaj za božič, za postni čas, za veliko noč, nekaj Marijinih, eno na č. sv. Jožefu — vmes več starih slovenskih.

Naslov zbirke je dala stara slovenska predobhajilna: »O, kam Gospod!«

Skladbe, ki jih stolni dekan dr. Kimovec pošlje v svet, so, kakor pravimo, solidne (klene, jedrovite). Seveda ni zbirke, ki bi v njej bilo vse enako prikupljivo in porabno. Slovenci smo srečni, da imamo veliko izbire. Tudi moški zbori se ne bodo mogli pritoževati.

Častilce sv. Terezije Det. J. bo močno zanimalo! Kaj neki? Dolgoletna želja se jim je izpolnila. Saj je bilo toliko povpraševanja, če še ni izšel veliki življenjepis sv. Terezije Det. J.: **Povest duše**, ki jo je spisala sama. Da, pravkar je izšel. Z velikim veseljem ga pozdravljamo. Pa ne samo častilec sv. Terezije, tudi drugim dušam bo dobrodošel. Vsem, ki jim je duhovno življenje prva in glavna zadeva. Povest duše je prava Terezijina roža. Lepota svetniške Terezijine duše je zajeta v topli, preprosti in jasni besedi. Kako lepo govori o trpljenju, o potrpežljivosti, o mirnem prenašanju križev in težav. Vse to pove v 12 poglavjih, ki jim slede Nasveti in Spomini in krasna Pisma sv. Terezije Deteta Jezusa. Čar nadnaravne lepote je razlit nad vso knjigo in dušo kar prevzame. Mnogo lepega smo že slišali o sv. Tereziji. Povest duše je pa njena lastna beseda. Narekal jo je Sveti Duh. Kje naj bi sicer črpala toliko modrost? Gospod sam je bil njen vodnik. Vzemi in beri. Ne boš obžaloval. Dala ti bo iskrico svoje božje ljubezni in te vodila po potih, Jezusu najdražjih. Tja do večnosti. S knjigo bo ustrezno predvsem duhovnikom in Marijinim družbenicam. Broširana knjiga bo stala od 30 do 40 din. Vešana 45 din. Naročajte najbolje kar naravnost v Karmelu na Selu, Ljubljana-Moste. Knjigo pa imajo tudi po naših knjigarnah. S poštnino 2 din več.

Odgovori

Vprašanj brez podpisa ne uvažujemo, zlasti ne, če gre za stvari, ki spadajo v spovednico.

M. Ž.: Cerkevna država ima gotov precej velik proračun, mnogo izdatkov, dohodkov pa menda malo. Kako je pa mogoče izhajati?

Dohodki, ki uravnavaajo proračun cerkvene države, se stekajo iz teh-le virov: 1. Iz obresti vrednostnih papirjev, ki jih je italijanska vlada izročila kot kupnino, oziroma odškodnino za prejšnjo cerkveno državo, kakor je bilo sklenjeno v lateranski pogodbi pred 10. leti. 2. Iz prostovoljnih zbirk (Petrov novčič), ki jih pošiljajo katoliške občine širom sveta. 3. Iz malih najemnin v Vatikanu, Lateranu in Castel Gandolfu ter iz vstopnin v muzeje. 4. Iz prispevkov pristojbin za podelitev raznih odlikovanj in naslovov.

Za svojo osebo papež prav malo potrebuje in še to malo se krije z raznimi darovi, ki mu jih dobri verniki z vsega sveta poklanjajo.

Vsem, ki ponovno hočejo pojasnil glede odpustkovi! Nekaj je, kar mnogi pozabijo: Cerkev hoče z odpuški buditi duha spokornosti, pospeševati molitev, prejemanje zakramentov in vnemati za dela krščanskega usmiljenja. ... Najbolj važen pogoj za odpuške je notranje, duhovno

prenovljenje. To notranje prenovljenje, duh spokornosti, pa se zahteva tako strogo, da popolnega odpustka v pravem pomenu in v vsem obsegu ne more biti deležen, v komer je še nagnjenje do greha, četudi samo do malega.

Posebej pa zahteva cerkveni zakonik izvršitev naslednjih pogojev:

Da se udeležimo odpustkov, moramo

1. biti v stanu posvečujoče milosti, t. j., da nismo v smrtnem grehu. (Za nepopolne odpustke Cerkev redno ne ukazuje zakramentalne spovedi, ampak dostavlja samo pogoj, da smo vsaj skesanega srca. Če je kdo v smrtnem grehu, pa hoče biti deležen odpustkov, mora vsaj obuditi popolno kesanje s trdnim sklepom, da pojde k spovedi.)

2. Imeti moramo vsaj splošen namen, da hočemo odpustke dobiti. (Najbolje bo, da pri jutrnji molitvi dostavimo: Želim biti deležen vseh odpustkov, ki jih morem dobiti s svojimi molitvami in drugimi dobrimi deli.)

3. Izvršiti moramo vse pogoje, kakor so posebej za vsak odpustek glede dobrih del, nabožnih vaj, glede časa in kraja — določeni.

Za popolne odpustke ukazuje Cerkev po večini: spoved in sv. obhajilo, obisk cerkve in pobožno molitev.

Spoved se lahko opravi kadarkoli v osmih dneh pred dnevom, ko se odpustek more prejeti.

Sv. obhajilo se more prejeti isti dan ali dan poprej. Lahko pa greš k spovedi in obhajilu še le med osmino po tistem dnevu, ki je nanj odpustek navezan. — To smo pa že večkrat povedali, da za odpustke ni treba posebej hoditi k spovedi tistemu, ki spoved opravlja vsaj dvakrat na mesec, ali ki hodi k sv. obhajilu vsak dan ali skoraj vsak dan (vsaj petkrat tedensko).

Ako je mogoče isti dan več popolnih odpustkov iz raznih naslovov dobiti, se morajo pogoji za vsak odpustek posebej opraviti; spoved in sveto obhajilo zadostuje seveda enkrat.

(Dr. Fr. Ušeničnik; Pastoralno bogoslovje.)

Junak. »Torej na Turškem ste bili, ko je bil potres! Ste pač prestali mnogo strahu.« — »Že, pa se je zemlja še bolj tresla kot jaz.«

Bogastvo. Operni pevec se hvali: »V mojem grlu tiči celo premoženje.« — Alkoholik: »V mojem tudi.«

V knjigarni. »Rada bi kakšno knjigo, ki bi bila ... tako ... tako malo bolj globoka.« — Uslužbenec išče in išče, pa izbere in prinese knjigo z naslovom: 2000 metrov pod morsko gladino.

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBRESTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBRESTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

VSEBINA: Članki: Več sreč. (J. Šimenc.) — Velika obljuba. (R-v.). — Zapovedi božje — pa brezbožna gesla. (A. Strupi.) — Množice prihajajo. (A. C.) — Zadeva vse Slovenije. — Pesmi: Zveličarjevo Sreč. (R.) — Ves rožnik je Tvoj! (Fr. Neubauer.) — K luči: Večerni razgovori. (Dr. p. Roman Tominec.) — Krščanska družina: Otrok in otroci. (P. Mih. Mlekuž.) — Marijine družbe. — Baragov kotiček. — Listek: Carstvo brezbožnikov. — Poglejmo k Američanom. — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Iz kraljestva svete ljubezni — Vzgoja. — Razno. — Dobre knjige. — Odgovori.

Cena »Bogoljubu«: za posamezne naročnike 20 din. v skupinah po 18 din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 lir; v Franciji 12 fr.; v Ameriki 050 dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za junij 1940.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Kraljestvo Srca Jezusovega v Spaniji. | Vzgojni zavodi.

Mesečni zavetnik: Sv. Barnaba, apostol (II.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1	Sobota	Fortunat, spozn.	Junjska pobožnost (vrtnice)	Stara Oselica	Sv. Anton, Slov. gor.
2	Nedelja	3. pob. Marcellin	Apostolstvo mož in fantov	Škocijan pri Mokr.	Sv. Anton, Slov. gor.
3	Poned.	Klotilda, kraljica	Opravljanje svete ure	Soteska	Ljutomer
4	Torek	Francišek Karačolo	Pogostno sveto obhajilo	Škocijan pri Turjaku	Ljutomer
5	Sreda	Bonifacij, škof, muč.	Letošnji birmanci in botri	Ježica	Apače
6	Četrtek	Norbert, škof	Sklepi kongresa Kristusa Kralja	Mirna peč	Št. Jurij ob Ščavnici
7	Petek	Robert, opat	Posvetitev družin presv. Sreč	Mekinja, uršulinke	Št. Jurij ob Ščavnici
8	Sobota	Medard, škof	Naši škofje in njihovi nameni	Ajdovce	Gornja Radgona
9	Nedelja	4. pob. Primož in F.	Društva Katoliške akcije	Grčarice	Gornja Radgona
10	Poned.	Marjeta, kraljica	Obnova posvetitve Sreč Jez.	Zlato polje	Kápela pri Radgoni
11	Torek	Barnaba, apostol	Navdušenje za apostolat	Lučine	Kápela pri Radgoni
12	Sreda	Janez Fakundo	Duše-žrtve Sreč Jez.	Sv. Jošt nad Kranj.	Sv. Križ pri Ljut.
13	Četrtek	Anton Padov., sp.	Verske sole pri nas	Štanga	Sv. Križ pri Ljut.
14	Petek	Bazilij V., škof, e. uč.	Odpredaja bogokletstva	Št. Vid pri Stični	Mala Nedelja
15	Sobota	Vid, mučenec	Dobra priprava na sv. obhajilo	Št. Vid nad Ljublj.	Veržej
16	Nedelja	5. pob. Franč. R.	Obisk nedeljske sv. maše	Zalog pri Cerkljah	Marenberg
17	Poned.	Peregrin, mučenec	Izletniki, športniki, letoviščarji	Topla reber	Marenberg
18	Torek	Efrem Sir., e. uč.	Dostojnost v kopalskih	Zg. Šiška, Krekova š.	Remšnik
19	Sreda	Julijana Falk.	Posvetitev društev presv. Sreč	Želimlje	Brezno
20	Četrtek	Silverij, papež, m.	Naši prvoobhajanci	Kranj, Marijanišče	Muta
21	Petek	Alojzij, spozn.	Čistost mladine	Radna	Pernice
22	Sobota	Pavlin, škof	Dobra letina	Babno polje	Sv. Ožbalt ob Dravi
23	Nedelja	6. pob. Ediltruda	Odvritev hude ure	Notranje gorice	Kapla
24	Poned.	Janez Krstnik	Neustrašeno priznanje vere	Preska	Sv. Jernej nad Muto
25	Torek	Viljem, opat	Bolniki in trpeči	Zasip	Šmarje
26	Sreda	Janez in Pavel	Mir in soglasje v družinah	Kurešček	Šmarje
27	Četrtek	Ema, vdova	Češčenje sv. Eme	Dragatus	Sv. Jurij ob juž. žel.
28	Petek	Irenej, škof, muč.	Skupna molitve v družinah	Črnomelj	Sv. Jurij ob juž. žel.
29	Sobota	Peter in Pavel	Zvestoba papežu in Cerkvi	Ljubljana, Sv. Peter	Ponikva ob juž. žel.
30	Nedelja	7. pob. Spr. Pavla	Ta mesec umrl	Sv. Trojica nad M.	Ponikva ob juž. žel.

Odpustki za junij 1940.

Ves junij posebno častimo presv. Srce Jezusovo. — Prvi petek p. o. — Kdor se ta mesec udeležuje javne pobožnosti na č. S. J., prejme vsak dan 10 let odp., za zasebno pobožnost 7 let. (Pij XI. 1. III. 1933.) Opozarjamo tudi na članek »Velika obljuba« str. 163.

Odpustki za določene dni junija:

1. Sobota. Sreč Marijino. Bl. Feliks. Prva v m. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo nabožno vajo na č. Brezmadežni v zadoščenje in molijo po n. sv. o. — P. o. kakor 13. dan.

2. Nedelja, prva v mesecu. Bl. Humilijana. Čl. r. v. br. 3 p. o.; 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — P. o. kakor 13. dan.

3. Ponedeljek. Bl. Andrej Hisp. P. o. kakor 13. dan.

5. Sreda, prva v m. Bonifacij sv. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo n. č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.

6. Četrtek, prvi v m. Ev. Sreč J. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez vel. težave ne morejo obiskati, pa v žup. e.

7. Petek, prvi v m. P. o. vsem, ki prejmejo

spravno sv. o., nekoliko premišlj. dobr. sv. S. in molijo po n. sv. o. — 2. čl. br. Sreč J. — 3. čl. br. sv. R. T., kakor večeraj.

11. Torek. Sv. Barnaba. P. o. čl. družbe sv. P. Klav., če molijo za razš. sv. vere in po n. sv. o.

13. Četrtek. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah 3. redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v ž. e., kjer ni redovne.

17. Ponedeljek. Bl. Pavel B. P. o. kakor 13. dan.

20. Četrtek. Bl. Mihelina. P. o. kakor 13. dan.

21. Petek. Sv. Alojzij. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja in molijo po n. sv. o.

24. Ponedeljek. Sv. Janez Krst. P. o. čl. br. sv. R. T., kot 6. dan. — 2. onim, ki imajo v. škapulir. — 3. čl. br. Sreč M. — 4. čl. družbe trezn. — 5. Kakor 13. dan.

23. Sobota. Sv. Peter in Pavel. P. o. 1. čl. br. sv. R. T. kot 6. dan. — 2. čl. br. sv. Sreč J. v br. c. (Spovednik more obisk cerkve spremeniti v dr. d. d.) — 3. onim, ki imajo v. škap. — 4. čl. br. za duše v v. (ali v osminji). — 5. čl. dr. sv. P. Klav., kot 11. dan.

30. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat v ted. skupno izmolijo r. v.

Zobna krema „Odol“

je na znanstveni osnovi sestavljeno idealno sredstvo za čiščenje zob, ne škodi zobni sklenini in napravlja zobe biserno bele. Uporabljajte za čiščenje zob vsak dan zobno kremo ODOL.

ODOL

Čateške toplice

pošta Brežice

Najbolj vroči (59° C) radioaktivni vreli v dravski banovini.

Sezona od 1. maja do 30. septembra, v predin posezoni znatni popusti. Prospekte razpošilja uprava Čateških toplic.

Zdravijo se z neprekosljivim uspehom bolezn: visok krvni pritisk (hipertonija), revmatizem sklepov in mišičevja, vnetje, protin, nevralgično trganje ter predvsem išias, nevrastenija, zastarele poškodbe kosti in sklepov, ohromelost, kronični eksudati in vnetja, ženske bolezni in drugo. — Rekonvalescenti, slabotni in slabokrvni najdejo tu svoje izgubljeno zdravje.

Sodelovanje s Cerkvijo Kristusovo. »Uso-do Cerkve je Kristus v mnogih ozirih prepustil njenim udom. Njihova krivda je, ako Cerkev še ni tako lepa in velika in močna, kakor bi lahko bila. Čim bolj je kdo otrok božji, tem bolj mora biti Kristusov. Čim bolj pa je Kristusov, tem bolj mora biti ves cerkven in za širjenje in zmagο Cerkve navdušen in delaven... Katoliška akcija, ki ni nič drugega kakor sodelovanje neduhovnikov pri poslanstvu in delu Cerkve, je za otroka božjega samo ob sebi razumljiva dolžnost. Tudi to je umljivo samo ob sebi, da otrok božji in brat Kristusov ne bo nudil svoje pomoči kakemu društvu ali listu ali akciji, ki bi bila nasprotna Kristusu in Cerkvi... Tudi bi bilo vojščaka Kristusovega nevredno ravnanje, ako bi mirno gledal, da sovražniki po Cerkvi Kristusa bijejo...« (Iz knjige: »Božji otroci«).

**Podaljšaj
si
življenje!**

Življenje moremo podaljšati, bolečine preprečiti, bolezn zdravit, slabotne ojačiti, nestalne moremo učvrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrto, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slab način življenja in še mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslavljenje spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih boleznih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče

ERNST PASTERNAK,
Berlin SO,

Michaelkirchplatz 13. Abt. 89.

Zdrav
je samo tisti-
ki lahko pravilno
žveči hrano!

Zjutraj,
zlasti
pa
zvečer

Slabo pregrizena hrana obtežuje želodec in večkrat povzroči obolenje. Zaradi tega pazite zlasti na nego zob in se varujte zobnega kamna, ki lahko razmaja zobe in povzroči, da pre-rano izpadejo.

Trdni in zdravi so samo tisti zobje, ki so brez zobnega kamna. Uporabljajte za nego zob vedno Sargov Kalodont! Ta izvrstna zobna pasta vsebuje sulforicin oleat, ki razkrajja polagoma, vendar zanesljivo, zobni kamen in prepreči njegovo ponovno tvorjenje.

SARGOV

KALODONT

Proti
zobnemu
kamn

